Mariana Hajder

Restul e Tăcere ...

CZU 821.135.1 (478)-94 H 16

Descrierea CIP a Camerei

Naţionale a Cărţii Hajder, Mariana.

Restul e tăcere... / Mariana Hajder ; cop.: Mariana Hajder, Iana Hajder. - Chişinău : Pontos, 2019 (Tipogr. „Prinţ Caro"). - 104 p.
100 ex.
ISBN 978-9975-72-309-l.

821.135.1(478)-94
H 16

Lector: Marcela Mardare
Paginare computerizată: *Liubovi Ceban*
Copertă: Mariana Hajder, Iana Hajder

Tipar executat la Tipografia „Print-Caro"

Editura Pontos, str. 31 August 1989, nr. 98
MD-2004, Chisinău, tel.: 022 23 22 18
editura.pontos@gmail.com

'Urecw6ic£...

„Plângem pentru a uda florile pe eare le-am sădit în sufletele noastre..."

Sufletul acelei mame se sufoca, clătinându-şi trupul pe holul spitalului. Propria fiinţă se stingea cu fiecare lacrimă vărsată, dar în acea dimineaţă de septembrie, atunci când ceasul a bătut ora 00:00, inima copilului ei, a bătut din nou.

Aş minţi să spun că atunci când vorbesc despre trecutul meu, zâmbesc, când de fapt îmi aduce lacrimi. Am 15 ani, îmi îmbrăţişez mama şi o întreb, neştiind că răspunsul ei avea să mă facă să izbucnesc în lacrimi:

- Mamă, trecutul tău a fost frumos?

- Trecutul meu, draga mea Marina, a însemnat „lupta pentru sufletul tău”, am luptat ca tu să ai parte doar de soare în viaţa ta, dar, îmi pare rău că şi acum ţi-e greu şi suferi.

Era o după-amiază de vară caldă, care avea să-mi aducă fericirea. 28.08.2000, ora 13:00, atunci când am ţipat în gura mare: ***„Am născut două corpuri c-un singur suflet, două suflete gemene, ce vor respira, creşte şi vor trăi o viaţă, împreună”.*** Dar, crede-mă, nu ştiam ce urma să mi se întâmple pe 3 septembrie, ceea ce mi-a sufocat sufletul de durere. Umblam ca nebuna

pe holul spitalului şi ţipam, te văzusem că respirai din ce

în ce mai greu, şi-mi era teamă să nu te pierd, îţi dă- ruisem sufletul meu şi ţi-am dăruit al meu chip blând, dacă te pierdeam pe tine, îmi pierdeam sufletul. Era noapte, iar de gardă nu era nimeni, l-am sunat pe unchiul tău Alexandru şi te-am dus cu maşina la spitalul de urgenţă „Mama şi copilul” din Chişinău, unde, din fericire, am găsit un medic care ţi-a salvat viaţa, pui de om! Crede-mă, erai într-o cameră sumbră, unde eu nu puteam să ajung la lumină şi să stopez întunericul, salvându-te pe tine. Multe nopţi albe am stat la căpătâiul tău. Până şi plânsul tău, mă calma, deşi mă durea. Am stat cu tine o săptămână acolo şi în ultima seară am tras o sperietură ce mi-a marcat viaţa. Hrănindu- te cu lapte, te-ai oprit şi pentru câteva secunde nu ai respirat, ţi s-a oprit inima. Dar, te-am salvat, aşa cum stăteai în braţele mele, ţi s-au dat câteva medicamente care-au făcut să-ţi revii. Mă vezi fericită? Nu pot fi. Ai partea dreaptă paralizată şi suferi, plângi şi te doare. Dar eu îţi promit, sufletul meu, că am să lupt pentru tine până în ultima secundă a vieţii mele. Sunt gata să- ţi ofer dragostea necondiţionată până la ultima petală. Trecutul tău e aproape acelaşi ca şi acum, doar că noi suntem mai puternice.

Efectiv mi se înmoaie picioarele şi nu mai am cum să scot niciun cuvânt. Plâng. Atunci eram un prunc de 1,300 gr. şi în acele momente, mi-am dat seama că numele mamei mele era nu doar frumos, dar şi cel pe care îl rostesc cu mândrie - Victoria, ai câştigat o victorie cu viaţa şi ai devenit omul căruia îi datorez respectul şi aprecierea mea. Ştii ce mă bucură? Că sufletul meu geamăn - Iana, e sănătoasă şi datorită ei trăiesc, trăiesc prin ea. Tu, mamă, ştii

cât chin îndur, dar va fi bine, acum, îmi continuu drumul vieţii, ce o să mă orienteze, peste puţin timp, spre destinaţia locului care-mi va aduce fericirea - ACASĂ. Mereu am luptat pentru fiecare fărâmă de dragoste, dar mereu am primit lecţii usturătoare. Parcă sunt singura dintre pământeni pe care viaţa vrea să o înveţe tot ce se poate şti despre durere: durere fizică şi sufletească.

E o dimineaţă de toamnă rece, dar împlinită. Adun pe buze fraze. Fraze pe care acum le voi rosti sufletului meu. Vreau să-l scot din amorţire. Sunt în spital cu mama. Mă apropii de geam şi încep să vorbesc cu sufletul meu. Nu ne-am vorbit de ceva timp. A suferit în linişte şi acum mi-a dat semn că este aici: mic şi plăpând. A aşteptat să mă întorc cu privirea spre el. A simţit că pendulez ca o pană în bătaia vântului. Respir uşurată pentru câteva minute şi încep să-i spun:

„Vreau să te iau în palme şi să te mângâi. Vreau să alerg, să stau cu picioarele goale pe pământ, să dansez, să cânt şi să mă bucur de tot ce-i viu şi frumos. Vreau să vorbesc despre ceea ce simt pentru a înţelege nevoile tale. Nu-mi place deloc aici. Nu-mi place cum se comportă cei de la cantină cu mama. Ne dau în fiecare după-amiază supă şi doar o bucată de pâine integrală, când ar fi trebuit să ne dea două, mănâncă şi mama, nu doar eu. Dar eu o rup întotdeauna în două şi o împart ca să ne

ajungă la amândouă.

Pe acest hol lung, oamenii suspină. Eu plâng în fiecare seară cu capul în pernă. Mă doare tot: şi oasele, şi inima. Vreau să plec cât mai curând de aici, aici nimic nu are culoare, aici te doboară boala şi devii o piatră, un bob de cafea amară, ca şi mine, de altfel. Dar, spune-mi, ce eşti tu, suflete, dincolo de cuvinte? Cum poţi să treci pe lângă moarte când stai chiar în faţa ei? Te rog, rămâi cu mine, rămâi de bunăvoie. Acum râd şi mă înalţ. Eu sunt suflet. Eu sunt tu. Tu mă faci să surâd. Surâs care dispare după câteva vorbe şi o lacrimă se adună la colţul ochiului meu".

Destinul mi s-a rescris în urma paşilor mei. Ceva mă opreşte şi acest ceva este spitalul. Aerul închis, îmbâcsit cu miasme de medicamente şi boală, descrie mai bine decât cuvintele durerea mea. Realizez că ceea ce i-am şoptit sufletului meu, se va realiza, dar peste mult timp, acum sufletul mi s-a retras în colţul lui şi tace. Mă îndepărtez de geam cu lacrimi în ochi, îmbră- ţişând-o pe mama şi instantaneu simt cum liniştea din nou se simte la ea acasă. E prea cald şi bine în braţele ei, loc pentru lacrimi, suspine nu e. Un moment al nostru şi-al sufletelor noastre ce zâmbesc, visează şi cântă. în braţele ei sunt lumină, lumina ce inspiră, iar bătăile puternice ale inimii ei îmi reamintesc cel mai important adevăr, că TRĂIESC... Ieri acolo cu ea, azi aici sunt cu mine - plâng, retrăiesc amintiri şi-mi scriu dorul!

Acum sunt tot aici, în spital, cu tine. Aici totul îmi pare lipsit de viaţă, chiar şi florile, cu toate că e primăvară. Acum nu mai au acelaşi miros, aceeaşi frumuseţe, acelaşi parfum. Dimineţile de martie le încep cu tine, în această cămăruţă, unde tristeţea se adânceşte peste sufletul meu.

Noaptea mama mă veghează, dar îi aud sughiţul de la plâns, se sufocă, şi, Doamne, de-aş putea s-o fac să zâmbească, măcar pentru câteva clipe, şi am să fac asta, simţind alături de ea „bucuria de a trăi". Chiar mâine am s-o fac, de ziua ei, 28 martie.

Ora 5 dimineaţa. Razele soarelui s-au strecurat prin fereastra acelei cămăruţe. Mama aţipise, iar eu o privesc cu admiraţie şi sunt mândră că ea e mama mea. Nu pot face multe, iau o foaie de hârtie şi scriu o mică scrisoare. înşir cuvinte ce doar o mamă ca ea le merită:

„Mamă,

Primăvara mea a început mereu cu tine. Eşti trandafirul ce l-aş mirosi în fiecare dimineaţă şi nu m-aş sătura de parfumul lui. îţi mulţumesc că m-ai învăţat că „viaţa e o virtute" şi doar cel care aşteaptă, e cu adevărat împlinit. Braţele tale îmi ocrotesc sufletul bolnav şi mă ajută să îmi afişez zilnic, în acest loc plin de suflete triste, un zâmbet sincer şi împlinit. Şi reuşeşti pentru că eşti aici, lângă mine. Dragă mamă, primăvara mea va începe întotdeauna frumos datorită ţie. TE IUBESC.

Cu dragoste, fata ta!"

M-am culcat şi am lăsat scrisoarea pe noptieră, iar mai târziu, am observat cum îşi şterge lacrima de pe obraz, după ce mi-a citit scrisoarea şi mi-a şoptit, tre- murându-i buzele şi trupul:

- Eşti TOTUL. Acel „TOT" pe care nu-l voi părăsi niciodată".

J7-ăritme suflet

Flacăra din al meu suflet
candid arde, nu s-a stins încă...

'mi îngheaţă sufletul posac în propria-mi iarnă albă. La 15 ani simt cum totul din jur mă lasă rece şi mă întreb: ce anotimp mi-ar putea face sufletul să cânte şi să-mi cadă o lacrimă de fericire că încep un nou capitol sau va cădea, o lacrimă de tristeţe care-mi va face doar să-mi port trupul pe străzile care-mi vor părea atât de străine şi sufletul nu va mai fi nimic, doar scrum şi cenuşă, în care doar întunericul va dăinui în următorii ani, următoarele secole?

Dar acum tac şi-mi las sufletul să ducă ultima luptă cu propria-mi viaţă, sper să fie ultima.

10 februarie, 2015. E o dimineaţă atât de rece, atât de tristă. Mă plimb pe aleea din parc şi las ca fulgii de zăpadă să cadă peste chipul meu ce îşi doreşte să mai simtă şi să se cunoască. Emoţiile pe

care le-am crescut şi protejat cândva, au devenit atât de sărace...

Am totul, dar parcă nu mai am nimic. Dacă mă priveşti, dacă-mi analizezi trăsăturile feţei, vezi că ochii denotă atâta speranţă, şi aş vrea, aş vrea din răsputeri să plec, să mă caut, să mă găsesc, să respir şi să inspir cel mai frumos sentiment - Dragostea. Dar primesc un telefon de la tatăl meu, ce mi-a spulberat orice vis şi cred că mă prăbuşesc când îi aud glasul ce strigă să mă duc în acelaşi loc, acel loc de care mi-e frică, frica de a nu deveni doar o umbră în întuneric, ce nu va mai putea ieşi niciodată la lumină - SPITALUL.

Fug, plâng şi mă clatin. Printre copaci, răpi şi îmi zgârii picioarele de la crengile copacilor pe care vântul le zgâlţâie cu putere. Dar nu mă interesează cum sunt, ce simt, cine sunt. Vreau să ajung la sufletul meu, ţip în gura mare:

- Feriţi-vă, voi oameni, lăsaţi-mă să ajung în locul cel mai teribil în care sora mea plânge şi suspină.

Oamenii mă privesc ciudat, dar îmi privesc chipul obosit şi cum rostesc cu jumătate de gură cuvinte, doar cuvinte ce dor, ce sfâşie, ce fărâmă. Ajung pe acel hol lung, unde speranţa pentru unii oameni nu mai există, doar moartea, ce le va opri chinul şi vor zace în mormânt, în linişte. Şi chiar de-ar vrea unii oameni să mai trăiască, boala îi răpeşte, poate prea devreme, fără a se mai putea bucura de această viaţă, deşi uneori prea dură, prea scurtă pentru a se

opri, atunci când vrei să mai simţi că trăieşti frumos măcar pentru câteva ore, măcar pentru ai mai vedea pe cei dragi care plâng împreună cu tine. Dar nu ai cum, te stingi în tăcere şi vezi ultima lumină a razelor ce-ţi mângâie chipul pentru ultima dată. O imagine ce mă ameţeşte şi aş vrea să o uit, şi fug spre tatăl meu ce mă aşteaptă la capătul acelui hol, cu braţele deschise şi lacrimi amare îi cad pe obrazul stâng. Mi se face inima cât un purice şi îl întreb cu disperare:

- Unde e, tată? E bine?

- E în sala de operaţie, dar nu te panica, va ieşi curând de acolo.

- Ce-ai spus? Cum adică? Ce a păţit, ce se întâmplă? Te rog, nu-mi ascunde şi zi-mi.

- Apendicita i-o scoate, avea dureri mari. Dacă nu ajungeam la timp, era să fiu devastat, să mor aici, împreună cu tine.

Plâng isteric. Aştept şi nu mă dezlipesc de uşa sălii de operaţie, aştept să iasă acel doctor, şi să-i mulţumesc pentru efortul colosal, că o să-mi salveze sufletul, ce se află într-o cameră unde mâna de aur a doctorilor face o treabă bună, ce mă va face să mă închin în faţa lor şi să le mulţumesc.

Aşa am şi făcut - un gest neaşteptat. Am îngenuncheat în faţa doctorilor ce au operat-o şi le-am spus:

- Vă sărut mâna, deosebiţi oameni. Doamne, trăiesc cea mai mare bucurie a vieţii. O să se trezească şi am să-i spun că a fost una din oamenii norocoşi ce a gustat din dulceaţa iubirii lui Dumnezeu. Vă mulţumesc!

Un „mulţumesc” ce a ţâşnit din inimă. Inima care în acest moment bătea puternic şi surâdea.

După câteva ore, am să pot să o văd, dar până atunci stau pe marginea patului unde se află şi o lacrimă rece-mi cade pe obrazul drept. Ochii ei sunt atât de trişti, zâmbetul trist, dar chipul atât de frumos. O sărut pe frunte şi o ţin strâns de mână până se va trezi şi-mi va zâmbi.

Ora 17:17, se trezeşte şi primul cuvânt pe care-l rosteşte e: lacrimă...

- Nu te îngrijora, vrei să mănânci?
- Nu, doar apă.
- Tata s-a dus până la magazinul de la colţ să-ţi ia ceva. Eu voi pleca acasă, ne vedem peste 3 zile, când te vor externa.
- Te iubesc!

Un „te iubesc” spus din adâncul inimii, şi în acel moment „sufletul nostru” a devenit un cristal ce este gata să dăruiască şi să primească dragoste, dragoste irepetabilă.

O aştept acasă. îi pregătesc o surpriză, fără să constat mai târziu că în ziua de 13, când ea va fi acasă, eu mă voi afla pe acelaşi pat de spital, aceeaşi cameră, acelaşi sentiment voi simţi. I-am făcut un desen, l-am pus pe perete unde scria: ***„Bine ai venit acasă, sufletul meu geamăn, inima şi toată averea mea”.***

Dar eu nu eram când a văzut asta, în ziua când ea a fost externată, eu am fost internată. Iar în dimineaţa de 13 februarie, îmbrăcată în acelaşi tricou în care era îmbrăcată şi ea, mi l-a dat pentru a-mi purta mie noroc. Aşa a şi fost, când am intrat în sala unde-mi era atât de multă teamă, o asistentă mi-a spus:

- Iar tu? Parcă domnul doctor te-a operat acum câteva zile.
- Sunt sora sufletului meu geamăn.

Atunci, în acea clipă, mi-a zâmbit şi mi-a spus:

- Dragostea voastră nu va muri niciodată, e eternă, într-o cămaşă v-aţi născut şi într-o cămaşă veţi muri, fără a vă desparte cineva vreodată. Acum e rândul ei să lupte pentru tine, aşa cum ai făcut şi tu. Acum, du- te acolo şi visează, până în momentul când te vei trezi şi-ţi vei vedea sufletul din nou...

Tatăl meu a fost în acele momente grele un om mai mult decât puternic, dar tăcea, fără să strige, fără să se plângă că îi este greu. în această iarnă, când mama e peste hotare la muncă, tata ne este şi mamă, şi sprijin, având grijă de suflet, trup şi inimă. îl îmbrăţişez şi îi spun:

- Tată, eşti un adevărat erou. Ai fost lângă noi când am avut imensă nevoie, ne-ai ajutat şi te-ai dedicat cu trup şi suflet, mergând şi la capătul lumii pentru a ne dispărea toate rănile de pe sufletul nostru şi cicatricile de pe trup. Ai plâns şi ai fugit pentru medicamente, ne-ai răsfăţat şi ne-ai făcut să ne afişăm cel mai frumos accesoriu - zâmbetul cald.

- Te iubesc, tată!

M-a îmbrăţişat şi o lacrimă i-a căzut, zâmbin- du-mi.

tonei napii de vară

La braţele mamei vom pleca, la un capăt de lume...

QK2A

u cred că există ceva mai minunat ca această după-amiază de vară calmă, fără vânt, când nu se clatină nicio frunză, iar lumina se filtrează prin crengi. E iulie, iar în ceea ce mă priveşte, niciun album de vacanţă nu este complet fără un răsărit de soare văzut dimineaţa cum se strecoară pe fereastră. Mărturisesc că mă fascinează să surprind în imagini acest moment când soarele iese timid şi se înalţă spre cer. Sentimentul de a fi martorul frumuseţii nesfârşite e copleşitor, iar gândul că sunt doar o fărâmă într-un miracol atât de mare, mă face să uit de unele obstacole ce-mi apar în cale.

„Adevăratele valori nu se măsoară în cruzime şi pseudoeroism,

Partea frumoasă e dincolo de misoginism,

Eu sunt propria carte de vizită a vieţii,

Şi trebuie să aleg corect de unde aş vrea să privesc răsăritul dimineţii".

Şi mi-am dorit să-l privesc de aici, de pe fereastra cămăruţei mele şi să simt răsfăţul razelor aurii ce se strecoară cu paşi rapizi la ora 5 dimineaţa.

Părinţii mei au venit acum câteva zile acasă din Germania, şi ne-am decis ca mâine, 5 iulie, să plecăm

la mare în Ucraina. Peste 3 zile mama pleacă înapoi la muncă şi vrem să simţim briza mării împreună. Dar ceea ce nu ştim eu şi sora mea, e faptul că noi, pe 8 iulie, vom merge cu ea şi ne vom mai răsfăţa încă o săptămână, distrându-ne la maximum. E dimineaţă. Mă trezesc buimacă şi merg la bucătărie pentru a o ajuta pe mama să pregătească câteva tartine pentru a le lua cu noi la drum. Feţele familiei mele par atât de fericite! Şi eu sunt, pentru că în sfârşit suntem toţi în aceeaşi formulă, toţi acasă. Nu mergem singuri, mergem cu cei mai buni prieteni ai familiei mele, care au două fetiţe: Leona şi Alexandra. îmi sunt atât de dragi!

- Mamă, câte ore vom merge până vom ajunge? o întreb eu curioasă.

- Nu ştiu exact cât, dar vom ajunge seara. Dormiţi şi timpul va trece repede.

Asta am şi făcut, nu prea am simţit când a trecut timpul, a rămas încă o oră, şi aud glasul Ianei care mă strigă:

- Marina, ia zi-mi, care va fi primul lucru pe care îl vei face când vom ajunge acolo?

- Mă voi plimba desculţă pe nisipul fierbinte şi vreau să simt cum valurile mi se sparg de picioare, noaptea.

Am ajuns şi am intrat într-o altă lume, diferită de a mea. E locul unde timpul nu are bariere, un loc sigur pentru gândurile mele.

- Iana, simţi? simţi briza mării ce alungă orice suferinţă şi lasă o amintire în urma oamenilor ce nu

doare, doar mângâie?

- Ah, marea..., e un colţ de paradis tangibil, pentru cei ca noi, care suntem mereu cu ochii larg deschişi.

- Marina, tu de ce iubeşti marea? mă întreabă la un moment dat prietena mamei, tanti Olea.

- Păi, eu o iubesc şi în cele mai sumbre momente, chiar şi atunci când ar trebui să mă tem de ea. Uite, şi acum văd valurile care se sparg zgomotos de ţărm, dar admir tabloul întunecat ce ne prezintă natura în toată splendoarea ei. Eu nu mă pot sătura când îmi mângâie tălpile cu nisipul fin, şi nici atunci când apa rece îmi spală gleznele cufundate pe jumătate în nisipul ud.

- Haideţi la masă să mâncăm raci şi porumb fiert, strigă mama din camera unde suntem cazaţi.

- Mergeţi voi înainte, eu cu Iana vrem să mai stăm puţin pe malul mării.

- Iana, hai să stăm aici, să întâlnim apusul şi apoi mergem, vrei?

-Da!

Până atunci, vreau să ascult glasul valurilor şi să fim martore la momentul când soarele glorios sărută marea pentru a-şi lua rămas bun, iar apusul ne lasă vrăjite, aducând culoare pe bolta cerească.

- Uite cum se furişează şi ne încântă imaginea vizuală!

- Aşa e, Iana.

Suntem pline de vise, dar golite de energie. Ne îndreptăm trupul ostenit spre camerele noastre şi

mâine o luăm de la capăt, cu mai mult entuziasm.

- De ce aţi stat atât de mult? E frig şi sunt sigur că sunteţi înfometate, ne întreabă tata.

- Aşa cum venim pentru prima oară, nu ne puteam dezlipi de ea, de mare. Haideţi la restaurantul din apropiere, l-am văzut noi când am venit cu Iana, mi-e poftă de clătite cu ciocolată şi banane, vin eu cu propunerea. Feţele lor nu păreau atât de încântate. Apoi, adaug:

- Doar nu vreţi să dormiţi, abia e ora 21:00.

- Bine, haideţi să mâncăm, şi mie mi-e poftă de frigărui, zice soţul lui tanti Olea, nenea Ion.

- Ce restaurant frumos, zise plină de entuziasm Leona.

- Aşa e, e mirific, răspund eu, zâmbind.

- Comandaţi ceva? ne întreabă chelnerul.

- Da, eu vreau clătite cu ciocolate şi banane şi o limonadă de portocale, vă rog.

- Ceilalţi?

- Frigărui şi salată de roşii, toţi câte o porţie.

- Bine, comanda dumneavoastră va veni peste 25 de minute

- Mulţumim!

- Mâine ce vreţi să facem? ne întreabă mama.

- Să mâncăm porumb fiert şi să ne bronzăm până va apune soarele, îi răspund eu încântată.

Am mâncat pe săturate şi apoi am mers să dormim, mâine e o zi lungă.

6 iulie. Mă trezesc fericită. Pun costumul de baie

pe mine şi alerg până pe litoral. Mă scald şi las ca razele de soare să-mi mângâie uşor chipul. Doamne, parcă m-aş desprinde dintr-un vis, dar e realitate. Când îmi văd familia cum râde din toată inima alături de oamenii noştri de suflet, mă simt şi mai fericită.

- Haideţi şi voi, îi strig eu.
- Vină tu la mal şi hai să te bronzezi, mă strigă părinţii.

îmi pun prosopul pe mine şi până seara mă las în vraja soarelui ce arde cu putere. Când s-a făcut seară, am mers să ne plimbăm, mâncând acadele şi multă îngheţată. Apoi am mers în cameră, unde eu am adormit îndată. Eram moartă de oboseală, fără să realizez că mâine, 7 iulie, e ultima zi, iar seara plecăm acasă. Dar, din fericire, vacanţa noastră nu se va sfârşi.

7 iulie 2015, ora 8:00.

- Mamă, vă rog, lăsaţi-mă până plecăm să stau pe plajă, nu vreau nimic mai mult.
- Bine, draga mea! Să ai grijă, noi vrem să rămânem aici să mâncăm.

Mă îmbrac într-o rochiţă de mătase albă. îmi iau jurnalul subsuoară şi fug către al meu paradis. Mă aşez pe plajă şi nu mă mişc de-acolo. E linişte. îmi pun gândurile în ordine şi, înainte să plec, scriu o frază în jurnalul meu:

„Tu mă faci să mă regăsesc. Visez că sunt. Visez că învăţ să fiu. învăţ să-mi plantez

singură aripile şi să- mi iau elan. ACUM PLEC. îţi mulţumesc că venind aici, mi-ai arătat INFINITUL".

Am plecat de acolo, din acel loc adorabil.

Şi am ajuns acasă.

- Mamă, mâine la ce oră pleci?

- la 6:00, dar veţi merge cu mine, pentru o săptămână.

- Doamne, cât de mult ne bucurăm, eşti un suflet de femeie încântător şi venerat, mamă.

- Foloseşti cuvinte prea mari, draga mea, eu vreau doar să vă am alături. Dar, să ştiţi, voi putea sta cu voi doar câte două ore pe zi, pentru că muncesc şi vreau să mă înţelegi.

într-adevăr, mamei îi este foarte greu acolo, spală toată vesela într-un restaurant şi ajunge să-şi rănească până şi coatele. Şi mă doare, ea tace, dar sufletu-i plânge.

- Mamă, îţi mulţumim pentru că eşti aici, că putem sta la sânul tău şi să-ţi spunem cât de mult te iubim.

Când mă uit la ochii ei de-un verde de smarald, la părul ei ce străluceşte ca lanul de grâu, la chipul ei frumos, îmi dau seama că tata are în viaţa lui o lumină ce ar trebui să o ocrotească continuu.

E 4 dimineaţa. întunericul de afară îmi trezeşte o stare de teamă, pe care o am de mai multă vreme. Dar, mai apoi observ că se luminează, şi, deşi e răcoare, iubesc să mă bucur de acest peisaj pe care

mi-l oferă zilele de vară.

- Sunteţi gata să mergem la gară? ne întreabă mama, bucuroasă.

- Da, să mergem, răspund eu, având acelaşi sentiment.

Am ajuns la gara din Cantemir, am urcat în autobuz şi am pornit la drum. Dar o vedeam pe mama tristă, a rămas cu un singur regret: dorul. Dorul de casă, de meleagurile Moldovei.

Mai tot drumul am dormit, dar când am ajuns în poiana Braşov, glasul dulce al mamei m-a trezit:

- Marina, hai să mâncăm ceva!

- Vin imediat. Du-te tu cu Iana înainte.

Când m-am dat jos şi m-am uitat la degetele picioarelor mele, m-am speriat. Sunt pline de sânge, papucii m-au strâns prea tare, şi aşa cum am imunitatea slabă, mă afectează mai orice. Când m-a văzut mama, s-a speriat mai tare ca mine:

- Doamne, Marina, ia un şerveţel. Te doare?

- Da, dar nu e nimic, rezist. Mă voi descălţa până vom ajunge.

- Mamă, vezi? natura e atât de veselă, continuu eu. Iana, să-mi faci, te rog, o poză aici. Am s-o pun pe peretele mamei şi de fiecare dată când o vor năpădi amintirile prea tare, se va uita la ea.

Ah, aerul din această poiană este foarte curat, iar staţiunea este atât de verde, de odihnitoare şi de plăcută, încât trebuie ca noi, oamenii, să ne facem timp să o vedem şi în haina ei de vară. Verdele crud îmi transmite o stare de bine.

Plecăm la drum. Tot drumul voi dormi, ca timpul să treacă cât mai repede.

Aşa a şi fost. Am ajuns chiar în faţa gării, unde ne aştepta nana noastră, Liza:

- Nănuţă, ce dor ne-a fost de tine, strig eu cu Iana în cor.

- Ce mari şi frumoase v-aţi făcut, acum, să mergem acasă, v-am pregătit multe bucate delicioase şi de-abia aştept să gustaţi din ele. Le-am făcut cu mare drag pentru voi, dragile mele!

Am ajuns pe strada unde se află casa unde mama şi cu nănuţa locuiesc.

Când am ajuns, acolo mai erau încă două familii, care aveau copii. Noi, fiind destul de prietenoase, neam împrietenit repede cu fetele prietenelor mamei: Felicia şi Olga.

După ce am despachetat lucrurile, am mers în bucătărie să luăm masa.

- Nănuţă, ce bucate delicioase, mulţumim, dar nu trebuia să te deranjezi.

- Pentru voi am gătit cu mult suflet, ştiţi că vă iubesc.

- Şi noi! Mamă, noi mergem să dormim, mai stăm şi mâine.

Am mers în cameră şi am adormit destul de repede. A doua zi, 11 iulie, mama Olgăi, Natalia, ne-a propus să petrecem o zi cu ea la piscină. Am fost de acord!

- Sunteţi fetiţe tare de treabă, mă bucur să vă

cunosc. Cum vi se pare această ţară?

- De vis! îmi place totul! Ceea ce apreciez cel mai mult e faptul că aici, poţi face orice, şi nimeni nu te critică. Fiecare om are felul său de a fi şi decide cum să se îmbrace sau cum să se prezinte în societate, răspund eu, indignată.

- Ai spus asta de parcă te macină ceva, ce anume?

- în Moldova critica a devenit un fel de „bună ziua!” şi mă deranjează asta. Trebuie să se înţeleagă că nimeni nu poate să decidă în locul tău, eşti diferit şi faci cum crezi tu că e mai bine pentru tine.

- Sunt de acord cu tine. Ţie, Iana, ce-ţi place aici?

- îmi place că-ţi poţi permite să-ţi cumperi hrană, haine, deşi ai puţini bani în buzunar. Totul e ieftin şi oamenii beneficiază de produse de calitate. îmi pare rău pentru mica noastră Moldovă, în care sărăcia îi face pe unii oameni să decadă, şi nimeni nu le poate întinde o mână de ajutor. Stăm şi înghiţim fiecare mizerie şi nu spunem nimic, plângem în tăcere.

Timpul trece şi am să plec de aici cu singurul regret: că timpul ne-a furat din fericire...

13 iulie. E dimineaţă, e caniculă. Mă plimb cu mama pe străzile Germaniei. Căldura se furişează în părul mamei auriu, iar un stol de păsări trece şi îmi captează atenţia. Mă simt o persoană împlinită.

Am totul când sunt lângă mama, ea este totul meu. Noi stăm cu mama doar câte o oră în fiecare seară, căci timpul e vârtos, clepsidra timpului se scurge, iar mâinile mamei muncesc prea mult şi nu au timp de noi.

Seara de 15 iulie mi-a adus iarăşi acel gram de tristeţe de care aş fi vrut să scap, dar nu am putut. M-a omorât o frază, o frază dură ce doare, dar e realitate.

E noapte, ora 23:00, la 23:30, mama trebuie să se întoarcă de la muncă. Eu şi Iana ne-am decis să-i scriem pe o foaie câteva cuvinte, cuvinte ce au făcut-o să-i smulgă inima din piept, lăcrimând în faţa noastră.

Iau stiloul între degetele din mâna stângă, Iana scoate o foaie din sertarul mamei şi scriem cu litere măşcate:

- Mamă, îţi dăm noi 25 de euro, dar petreci o zi întreagă cu noi? Când a ajuns în cameră, a citit şi lacrimile curgeau şi ale ei, şi ale noastre.

A lăsat tot, şi a doua zi am fost toată ziua prin magazine şi a stat cu noi.

- Mamă, hai să mâncăm ceva, aici, în cafeneaua de alături. Vreau cheesecake. Tu, Iana, vrei ceva?

- Da, budincă.

Am stat acolo şi acum seara, stăm în cameră, căci mama trebuie să plece la muncă.

- Ai grijă de tine, mamă. Te iubim!

După 15 minute de când a plecat mama, mie îmi vine o idee:

- Iana, hai să facem 3 scrisori pentru toţi cei de aici, şi mâine dimineaţă să le lăsăm la intrare.

- Da, şi hai acum, cât nu e nimeni, să pregătim un tort de biscuiţi, ce spui?

- Desigur!

Zis şi făcut.

Mama la ora 00:00, a ajuns acasă şi repede fug la ea plângând şi îi zic:

- Mamă, eşti sensul nostru şi îţi mulţumim pentru aceste zile calde şi liniştite.

Dimineaţa am scris pe banca din gară un bileţel: ***„S-a sfârşit şi acest vis. Visul unei nopţi de vară”*** şi lipesc acest bileţel pe stâlpul din gară şi o lacrimă de fericire cade pe obraz.

- Te iubesc, mamă. Până vara viitoare. Acum plec şi îmi las sufletul aici, în gară.

Ne-am îndreptat spre autobuz şi am plecat cu singura împlinire: Timpul în care se poate naşte o dragoste: dragostea de mamă.

Tdn suflet îmfrăcai
în (taina durerii şi a tăcerii

„De ce, Doamne, unui suflet blând şi cald îi daisă-ndure atât de mult?"

\Lă început de septembrie. Mi-aş fi dorit ca ultimele raze de soare să nu să se strecoare aşa repede printre nori, ci să mă alinte cu ale sale raze aurii şi să- mi încălzească trupu-mi ţeapăn.

Cerul e sumbru. Dacă vii, ploaie, o să-mi topeşti tu toate dorurile?

Gândurile-mi sunt bizare.

Sufletul? Mi-e caniculă şi arde, mai să explodeze.

Propria-mi fiinţă? Nu ştie să zâmbească. Dacă am încercat? Din răsputeri.

Glasul? Mi-e posac şi tăcut.

Ochii? Trişti şi plini de lacrimi.

Mâinile? Amorţite.

Chipul? îngrijorat şi apăsat.

- Ce-aş vrea? Să ai mâinile calde, numai bune pentru sufletul meu rece.

- Dar, tu îl vei încălzi?

- Şi voi aţi obosit să vă alegeţi hainele doar pentru a vă ţine trupul cald când el e rece?

Tu, toamnă, eşti de vină,

Şi zâmbetul de-abia îl mai schiţez,

Aştept primăvara, sufletul să-mi înflorească,

Dar până atunci, trag plapuma peste mine şi

visez.

Dimineţi de septembrie reci,
Zile triste urmează, zile seci,
M-am trezit fără chef de viaţă,
înaintea ochilor văd doar praf şi
ceaţă.

CINE SUNT EU?

Merg în dimineaţa de 1 septembrie, 2016, în faţa oglinzii.

Mă privesc în oglindă. Eu sunt un om, un copil născut şi crescut cu grijă de părinţii mei. Un om ca oricare altul, cu gânduri, dorinţe, satisfacţii, nemulţumiri, idealuri, adică tot ce aparţine unei fiinţe umane. Eu sunt un om simplu, care suferă, uneori poate prea mult.

După ce am rostit aceste cuvinte, plec la liceu, unde voi vedea suflete ce mă vor ajuta, inspira şi îmi vor da putere să ies din această stare dezolantă ce mi-o provoacă zilele de toamnă. Dar, de fapt, ducându-mă acolo, sufletul îmi va deveni şi mai încărcat decât este.

Sunt o fiinţă căreia îi este frică de oameni, să nu mă rănească. Pentru că, deşi mi-am dorit să fiu mereu un om mai deschis, nu pot. îmi ţin sentimentele acolo, într-un safeu mereu încuiat. Simt că mă voi integra greu, simt că vor apărea oameni ce îmi vor aduce mai multe regrete decât amintiri. Simt că doar corpul va fi prezent pe acele holuri, dar sufletul mă va aştepta în locul plin de

lumină - acasă. Eu sunt un om bun, poate prea bun pentru această lume.

EU SUNT GATA SĂ OFER BUNĂTATE OAMENILOR, DAR OARE EI VOR?...

Şi acest răspuns mi-l voi da chiar eu, în aceşti 3 ani ce urmează. Urc în autocarul ce mă va duce chiar la destinaţie, unde păşesc cu teamă, neîncredere şi multă timiditate. Mi-e teamă să cunosc persoane noi. Unii dintre ei îmi vor deveni prieteni, alţii vor rămâne doar la statutul de colegi. Sunt o fire care pune mai tot la suflet, şi unele păreri negative îmi vor face gândurile să mă ameţească. Da, ştiu, trebuie să accept asta fără teamă. în fond, şi ei sunt boboci ca şi mine şi vor să facă impresie bună, având emoţii.

- Careul solemn dedicat primului sunet se declară deschis! afirmă o fată ce a trecut deja de această fază, fiind deja absolventă a liceului. La sfârşitul careului, o doamnă ce este profesoară de limba şi literatura română, ne spune:

Aţi venit aici să munciţi, să citiţi şi să vă pierdeţi prin marea operă numită „şcoală".

După ce careul s-a finalizat, am mers să ne cunoaştem dascălul ce ne va duce pe marele ţărm al cunoştinţelor. O cheamă Maria, o doamnă frumoasă care chiar din prima oră a avut simţul umorului, glumind cu noi şi făcându-ne să ne simţim bine.

După mine, simt că ea va deveni profesorul ideal care îmi va fi exemplu demn de urmat, prin a cărei influenţă tind spre perseverenţă şi desăvârşire.

Bunăvoinţa, răbdarea şi optimismul sunt calităţi care nu ar trebui să lipsească, acestea fiind cheia spre sufletul multor elevi ai săi. La fel, EA, doamna Maria, deja emană căldură, în aşa fel încât se creează o atmosferă plăcută în clasă.

Colegii sunt şi ei destul de prietenoşi, dar aşa cum eu sunt o persoană mai retrasă, prefer să nu intru foarte mult în discuţii.

Când s-a terminat acea oră, am mers acasă. Simţeam totuşi că ceva mă nelinişteşte, dar totul era doar în imaginaţia mea. Ziua de astăzi mi-a plăcut şi sper ca şi celelalte să fie la fel.

Au urmat câteva luni în care sufletul îmi era în ordine, până în ziua de 5 martie, când am crezut că vine sfârşitul peste mine.

5 martie, deja următorul an, 2017. Sunt la liceu şi o tuse puternică îmi provoacă o stare de vomă. Sunt din ce în ce mai roşie la faţă şi o colegă mă întreabă:

- Marina, te simţi bine?

- Ăăă, da...

- Vrei să îl chemăm pe tatăl tău? Nu arăţi bine deloc.

- Da, te rog.

Mă simt istovită de puteri, se pare că e o răceală.

- Marina, ce e cu tine? Doamne, arzi. Mergem imediat la spital, îmi spune tata îngrijorat.

Când am ajuns acolo, medicul meu de familie,

dnul Valeriu, mi-a spus:

- Nu vă îngrijoraţi, are doar febră. Cumpăraţi aceste medicamente pe care i le prescriu şi peste o săptămână îşi vor face efectul, bine?

- Da, mulţumesc, domnule doctor.

Când am ajuns acasă, tata mi-a pregătit un ceai de romaniţă. După ce l-am băut, am adormit.

Mă trezesc. E ora 20:00. Dau să mă ridic, dar simt o stare de slăbiciune şi cad. Starea se agravează şi simt o stare de leşin.

Iana, văzându-mă aşa, îl strigă speriată pe tata:

- Tată, hai să facem ceva, se simte destul de rău şi sunt sigură că nu e o simplă răceală.

- Sun imediat la salvare. Tu stai aici, lângă ea.

- Iana..., spun eu cu jumătate de gură.

- Da, spune-mi ce te doare.

- Apă..., vreau apă.

- Imediat îţi aduc.

Când mi-a adus Iana acel pahar cu apă, a sosit şi salvarea, întrebându-mă:

- Ce te doare?

- Simt o durere insuportabilă în gât şi simt o stare de epuizare.

- Acum îţi voi da o pastilă şi îţi voi pune o injecţie.

- Acum odihneşte-te. Dacă starea ei se complică, vă rog să ne chemaţi, adaugă acea femeie.

Adorm. E ora 3:00. Tuşea iarăşi mă face să

tresar. De data aceasta, nu e o simplă tuse. Simt că mă înec şi încep să vomit întruna. încep să plâng, să tremur şi să mi se facă frică. Tatăl meu şi Iana se trezesc. Speriaţi, sună la salvare şi de data asta, merg la spital.

Când am ajuns acolo, mi-au spus direct ce am şi m-au internat în secţia pediatrie, unde voi sta ceva timp.

Este pneumonie acută. îmi sunt infectaţi plămânii. Respir greu, am frisoane şi febră. De ieri nu scade, este aceeaşi - 38.

Intru şi mă îndrept spre salonul în care voi sta. Infirmiera mă ajută să-mi pun lucrurile şi apoi merg să mi se facă o injecţie, pentru a putea dormi bine în această noapte. în această cameră stă şi o mamă cu copilul ei, care la fel, suferă de o răceală, doar că e bronşită.

- Bună ziua, eu mă numesc Marina, sunt încântată să vă cunosc, şi pe această fetiţă drăgălaşă la fel.

- Bună, frumoasă domniţă. Eu sunt Veronica, iar pe fetiţa mea o cheamă Letiţia.

- Cât de frumoasă e, mă topesc!

Mereu am crezut că spitalul este asociat cu răul cel mai mare. Dar, de fapt, nu este deloc aşa. Venim aici pentru a ne face bine. Dar, eu totuşi când deschid acea uşă în care văd doar seringi ce-mi provoacă o teamă de necontrolat nu mă simt bine.

Această frică e puternică, mă blochează şi mă face să urăsc spitalele. Nu suport nici măcar mirosul, acest hol, această cameră acum îmi provoacă o stare de încordare. Dar doamna Veronica îmi vine în ajutor şi mă ajută să scap de aceste temeri. Reuşeşte să mă facă să-mi controlez aceste emoţii puternice, această spaimă.

După ce am mers să mi se facă injecţia, am mers cu doamna Veronica şi fetiţa ei la cantină. Am mâncat supă, o ceaşcă de ceai şi o felie de pâine cu unt.

Ajung în cameră, unde mă aşteaptă tata.

- Cineva se simte mai bine? mă întreabă zâmbind.

- Da, puţin mai bine.

- Ţi-am adus câteva fructe, biscuiţi şi un suc. Să mănânci mai târziu.

- Mulţumesc, tată, te iubesc!

- Şi eu, să ai grijă de tine!

- Când a plecat, am început să mănânc. Am împărţit din mâncarea mea şi cu ele, care îmi devenise deja prietene.

- Mulţumim, Marina. Te simţi mai bine acum?

- Fizic da, sufleteşte nu. Doamne, Doamne, îmi dă să pătimesc chiar mie toate astea, şi simt că de data asta nu am să mai pot îndura. La 16 ani este deja prea mult pentru mine.

- Am să-ţi povestesc ceva şi ştiu că din povestea vieţii mele ai să înveţi că viaţa e frumoasă, indiferent că ne mai loveşte câteodată.

De când eram mică mi-a fost greu, îndurând şi foame, frig şi ger într-o ţară în care mă simţeam călcată în picioare, lovită şi doar un singur om mi-a inspirat curajul şi m-a ajutat să găsesc o cale de scăpare. Cel care îmi este în prezent şi soţ şi, care mi-a fost prima şi ultima mea mare dragoste: Valeriu. Şi ştii, el încă din primele zile în care m-a cunoscut, îmi spunea că simte că voi fi soţia lui. Aşa a şi fost, m-am îndrăgostit de el încă de la început, acea iarnă în care am trecut împreună peste greutăţile vieţii. Fără el, în acea perioadă complicată pentru Moldova, nu aş fi rezistat să mai fac faţă greutăţilor. Acolo, în străinătate, Valeriu m-a protejat, ocrotit şi indiferent cum suntem noi oamenii: murdari sau curaţi, mototoliţi sau bine gătiţi, suntem de nepreţuit pentru cei care ne iubesc.

Ceea ce vreau să-ţi spun ţie, e faptul că indiferent că te-ai născut cu aceste mici defecte, nu mi-ai spus, dar se observă că ai probleme de sănătate şi îmi dau seama cât de greu îţi e în multe situaţii, chiar şi acum. Dar să nu te simţi niciodată lipsită de valoare. Valoarea vieţii noastre nu vine din ceea ce facem sau ştim, dar ea vine din ceea ce suntem. Tu eşti o persoană specială. Să nu uiţi că valoarea ta se măsoară în greutăţile biruite de tine.

Nu spun nimic, doar îi zâmbesc. Ea, mâine, 6 martie, pleacă acasă. Vreau ca în această seară, să-i scriu câteva rânduri în care să-i mulţumesc. O zi mi-

a trebuit să o cunosc, ca să-mi fie de ajuns să-mi dau seama că ea, în acest moment m-a făcut să scap de frica care- mi punea bariere.

Doamna Veronica,

Modul în care mi-aţi spus toate acele fraze, mă fac acum, în toiul nopţii să lăcrimez. Sunteţi mai mult decât o femeie puternică, sunteţi cea care m-a făcut să cred că acest cuvânt „teamă", o să se transforme în „putere". Mâine când mă voi trezi, voi merge plină de curaj înaintea asistentei care îmi va face injecţia. Multă sănătate vă doresc atât dumneavoastră cât şi Letiţiei.

Să nu mai treceţi niciodată prin ce aţi trecut acum.

Cu admiraţie, Marina!

Las scrisoarea pe noptieră şi mă culc.

Ora 4:00. Tuşea mă chinuie, vomit şi o văd pe doamna Veronica cum strigă la asistentă să vină la mine.

- Ţine acest tub şi încearcă să inspiri şi să expiri aer prin el, îţi dau imediat şi câteva calmante care să te facă să poţi dormi mai bine.

Mă ridic să iau acele calmante, însă încep să vomit pe podea şi să mă înec din ce în ce mai tare. Atât asistenta care era de gardă cât şi doamna Veronica se sperie de starea mea şi sună disperate la un medic bun de la spitalul de alături.

într-un final au reuşit să mă liniştească. Când au

plecat, îi spun doamnei Veronica:

- Mulţumesc din inimă pentru tot. Vedeţi că v-am pus o scrisoare pe noptieră, să o citiţi.
- Desigur, mulţumesc şi ţie, copil minunat. Ai grijă de tine!

E dimineaţa de 7 octombrie, mă trezesc cu o dispoziţie foarte bună, dar vreau să plec mai repede de aici, şi sper să fie mâine.

îl aud pe tata şi Iana pe hol şi le spun:

- Aş putea să merg mâine acasă? Mă simt destul de bine.
- Trebuie să stai până pe 9, aşa ni s-a zis. Ţi-am adus un chec cu ciocolată şi câteva mere. Acum ne ducem până la bunica să o vizităm, la Vişineşti.
- Bine, mulţumesc.
- Ne vedem mâine. Te iubim.

Şi mă sărută amândoi pe frunte, plecând.

Când au închis uşa salonului în care mă aflam, am izbucnit în lacrimi. De ce? Ziua de mâine va fi cea mai urâtă zi de până acum.

8 martie. Eu sunt aici. Nu pot să o sun pe mama, nici să-i scriu. Dar, totuşi, trebuie să găsesc o modalitate să-i spun cât de importantă este şi cât de mult o iubesc. Am să-i scriu ceva pe o foaie şi am să-i spun Ianei să-i arate la camera web. Nu am uitat că e ziua în care în multe colţuri ale lumii, această zi aduce zâmbete sincere pe feţele femeilor. Dar al mamei simt că e trist. Şi al meu e. Mi-aş dorit să fie alături, să ne trezim lângă ea dimineaţa, să o alintăm cu flori şi ciocolată, însă toate acestea vor fi doar scrise şi nu trăite.

Iau un stilou, o foaie albă şi încep:

„Mama - cuvântul cel mai frumos din această lume, cel mai pur diamant ce l-aş privi şi nu m-aş sătura niciodată. Mama - un nume, o sclipire, un ideal. Spun ideal, pentru că ea e perfecţionistă. Face totul aşa cum trebuie şi îi iese impecabil. în dicţionarul ei, cuvântul NU POT nu există. Faţa ei blajină, zâmbetul ei grandios, mă face să mă simtfericită. Mâinile ei, deşi sunt crăpate de prea multă muncă, pielea rămâne moale şi catifelată. Părul ei ca lanul de grâu, sclipeşte şi stă vâlvoi în toate părţile. Ochii ei verzi de-o frumuseţe inegalabilă, licăresc. Eu nu încetez să o privesc, e FRUMOASĂ. Sufletul ei e ca o grădină plină cu flori parfumate. Dintre toate acele flori, ea e crizantemă. Eu, alergând prin toată grădina, o aleg pe ea. Dintre toate

florile, mama e petala plină de rafinament. Uneori, e îngerul cu aripile rupte, nu poate face faţă tuturor problemelor şi lacrimile fierbinţi şi reci i se preling pe faţă. „Mama e o pasăre cu aripile crescute pe dinăuntru", după cum spunea Nichita Stânescu. EA s-a născut cu speranţă, ea luptă până la finalul vieţii. Pot spune că sunt idolul mamei mele. Gândirea ei pătrunzătoare mă face şi pe mine să meditez asupra lucrurilor şi să pot cunoaşte oamenii. Mama îmi spune mereu că doar atunci când am o limpezime şi claritate în gândire pot depăşi anumite situaţii. Indiferent de ceea ce îmi pune în cale viaţa, important este să nu renunţ.

Mamă, eşti un suflet plin de viaţă. DA, TU - IDEAL DE FEMEIE, FERMECĂTOR şi VENERAT!"

Apoi, cu lacrimi în ochi, scriu ultima frază:

„Când mi-e dor de mama, mă ating pe mine, ea trăieşte în sufletul meu".

7Diftritietl cu şijtetdru suflet

Hai să fim mai buni, mai fericiţi, mai dedicaţi.

&

e oare mai frumos decât să stăm până la 4 dimineaţa cu omul care nu ne-a demonstrat doar ieri că ne iubeşte, dar o va face şi azi, şi mâine?

Construim momente. Momente cu persoana care nu doar vorbeşte, dar şi demonstrează. Om sincer, om pentru care merită să lupt. O pătură, o ceaşcă de cafea şi persoana dragă alături, ce-mi pot dori mai mult?

Dimineţi care ne dorim să dureze o eternitate, dar care durează o fracţiune de secundă. Momente ce se transformă într-un val de amintiri. Amintiri pe care sufletul le va răscoli de fiecare dată în aceste dimineţi, deşi reci, pline de dragoste. Şi aceste rânduri sunt despre tine, draga mea soră, Iana.

- Mai ştii când stăteam în fiecare zi de vară în curtea casei şi ne vorbeam, ne făceam planuri şi priveam spre cer, punându-ne dorinţe?

Am crescut, timpul acelei copilării de vis nu o să-l mai putem întoarce niciodată. Tăcerea sumbră a sufletului meu mă copleşeşte şi mă face să înţeleg că ce a fost, a trecut ca o scânteie şi când am avut, poate nu am preţuit. Cât de mult îmi doresc să redevin din nou copil. Privesc acum albumul cu poze şi mi se stoarce o lacrimă, atâta inocenţă, atâta candoare...

Poze vechi, dar în spatelor lor e mai mult decât o poveste, mai mult decât simple amintiri. Când răsfoiesc acel album, mă bufneşte plânsul. Credeţi-mă, simt o bucurie imensă. Mă bucur de frumosul parcurs al tău, sufleţelul meu geamăn, aşa cum mă ţineai strâns de mână în acele poze, aşa mă ţii şi acum. Aşa cum aveai grijă de mine atunci, ai şi acum. Cât de mult te dedici şi dragostea pe care ţi-o port e mai mult decât aş putea să o descriu în cuvinte, e incomparabilă. Mă ajuţi să cresc frumos şi datorită ţie, am cunoscut bucuria de a trăi. Mamei i s-a dăruit cel mai preţios dar, două suflete legate ce respiră, cresc şi au parte de clipe frumoase împreună.

Copilărie, de tine noi nu am
uitat Şi n-o să uităm
vreodată,
Căci copilul din noi nu a
murit Şi nu va muri
niciodată.

La gară au fost întotdeauna trăite eele mai sincere emoţii.

27 decembrie, ora 11:01. A 17 iarnă, a 17 oară şi a al 17 vis în care îmi doresc să petrec ultima zi din acest an alături de mama. Ea nici nu se va aştepta că noi vom fi cadoul ei de Revelion.

Odată ce apar căsuţele de poveste din pieţele de Crăciun, oraşul Frankfurt devine mult mai animat. Chiar dacă e foarte probabil să ne fie extrem de frig, cănile cu vin fiert ne vor face să uităm de temperaturile neprietenoase. Vom auzi pe fundal colinde împreună şi nu vom mai vrea să plecăm de acolo.

Am urcat în autobuz şi am plecat, entuziasmaţi şi fericiţi. Când vom fi la gară, o vom suna şi îi vom spune că suntem acolo şi ştim cât de fericită va fi.

Am ajuns în două zile, pe 29, dimineaţa, la 6:15.

Tata o sună şi îi spune:

- Ce faci, mami? Aşa îi spune şi tata mamei.
- Am grijă de aceşti bătrâni. Voi?
- Noi vrem să vii până la gară, suntem aici şi ardem de nerăbdare să te vedem.
- Doamne, voi sunteţi nebuni! Mă pornesc imediat.

Când a ajuns, primul lucru pe care l-am făcut a fost

să fug şi să o îmbrăţişez. Plângea.

- Cât de mult mă bucur că sunteţi aici.

- Şi noi, foarte mult, adăugă tata, sărutându-i buzele moi.

- Am parcurs atâţia kilometri pentru a-ţi vedea chipul, mamă. Pentru a petrece momente, experienţe noi, amintiri, îi spun eu mamei, zâmbind sincer.

- Eu mă bucur şi mai mult. Acum să mergem şi să facem câteva cumpărături pentru Revelion. Vom lua ce vreţi voi. Apoi, mergem la apartamentul din centrul oraşului, unde locuieşte mătuşa voastră, tanti Raia. Veţi sta acolo până veţi pleca, iar eu voi veni în fiecare zi să stăm împreună.

Acest „împreună” mă duce cu gândul la şosete tricotate, crenguţe de brad şi de vâsc, globuleţe, fundiţe, ghirlande colorate, oameni de zăpadă, steluţe şi fulgi, toate aceste lucruri pe care le vom cumpăra şi le vom face împreună şi vom simţi atmosfera plăcută de sărbătoare.

Am ajuns pe strada unde locuieşte mătuşa şi o văd cum ne face cu mâna de la fereastră. Toată strada este îmbrăcată într-o haină albă de zăpadă. Stratul gros de omăt acoperă faţa urâtă a Germaniei conferindu-i o strălucire aparte.

E frig, intrăm zgribuliţi în apartament, unde ne întâmpină mătuşa noastră.

- Cum a fost pe drum? ne întreabă ea.

- Foarte bine, ne-am dorit foarte mult să

ajungem aici. Nu neapărat pentru a vedea locurile de poveste, ci pentru a sta cu mama.

După ce am stat la masă, am ieşit cu toţii afară să ne plimbăm.

Pomii aplecaţi sub greutatea zăpezii creează arcade peste aleile parcurilor. Zăresc chiar şi câteva cupluri care s-au încumetat să iasă şi să admire aceste peisaje mirifice.

Ne-am plimbat, apoi ne-am reîntors în apartament, fiindcă frigul se înteţeşte.

Eu mă culc, mâine trebuie să o ajutăm pe mătuşa la preparat bucate pentru seara de Revelion.

30 decembrie. Cea mai frumoasă dimineaţă de până acum, deşi afară-i frig, în suflet e soare. Merg bi- nedispusă, unde mătuşa şi cei doi băieţi ai săi - Alexandru şi Gheorghe încep să pregătească totul pentru ziua de mâine.

- Mătuşă, eu vreau să împodobesc bradul, strig eu veselă.

- Iana, tu vrei să mă ajuţi la prepararea bucatelor?

- Da, cu cel mai mare drag!

încep să împodobesc bradul care va fi nu doar în sufragerie, dar şi ca un simbol care trebuie interiorizat în suflete. Am să simt acea bucurie, când mâine vom sta toţi membrii familiei şi vom cânta colinde în jurul bradului. Timp dăruit de Dumnezeu, pentru ca noi, oamenii, să creştem sufleteşte.

După ce am pregătit totul, am mers să o întâlnim pe mama.

Fug spre ea, şi dânsa mă întreabă:

- Cum aţi petrecut ziua de astăzi?

- Minunat, iar mâine vom petrece un moment remarcabil, deosebit.

- Eu voi pregăti un tort de ciocolată şi voi ajunge seara pe la 20:00.

- Vreţi să mergem acum la o cafenea şi să mâncăm ceva dulce?

- Daaa! răspunde Iana.

Am ajuns acolo şi am mâncat ceva delicios: clătite americane şi am servit câte o ceaşcă de ciocolată caldă.

- Cum vi se par aceste locuri? întreabă mătuşa Raia.

- Frumoase, mă încântă cel mai mult decoraţiunile în toate cafenelele, pe străzi, aducând lumină în sufletele oamenilor, răspundem amândouă.

E târziu. Ne ridicăm şi mergem. Mâine e ultima zi, ultimele ore petrecute cu oamenii dragi sufletului meu.

31 decembrie. Mă trezesc. Mai sunt câteva ore din 2017. E ora 12:00 şi vreau să ies să mă plimb puţin prin apropiere. Printre copacii din parc reuşesc să-mi adun gândurile. Mă gândesc la anul ce se încheie şi las amintirile în urmă, zâmbind. Amintiri lungi, scurte, colorate, negre, frumoase, încărcate sau goale. Amintiri ce sunt părţi din viaţa mea, părţi din ce am fost şi ce am devenit. Le mulţumesc

astăzi tuturor oamenilor ce m-au ajutat să evoluez.

Şi acum îmi amintesc prima zi de liceu, primele prietenii cu oameni deosebiţi, prima vacanţă la mare cu ai mei, toate acestea le pot păstra vii doar în amintiri.

E târziu... O văd pe mama cum vine spre mine. O îmbrăţişez şi îi spun:

- Simt miros de prăjituri, de portocale! Ce fericită sunt, mamă.

- Şi eu, fata mea.

Am petrecut câteva ore sărbătorind în apartament. Am ciocnit câte un pahar de şampanie şi la 23:30 mergem în oraş să dăm artificii.

Haideţi să mergem, e ora 23:30.

Suntem aici. Foarte multă lume a venit să dea artificii şi să petreacă vechiul an.

„Ora 23:59.
Privesc umilă sper cer,
Doar o ultimă dorinţă:
Măcar un an, darfără suferinţă!'

Scriu, şi mmic mai muSi. T^erdru mine^Ji&tvtru su) meu şi a£ vmiru

Q7

Unii oameni îşi găsesc refugiul în braţele altor oameni, eu mă regăsesc printre cuvinte.

/cest jurnal este despre dragostea pentru cuvânt, care redă scânteia divină din interiorul meu. Zilnic, suflet cu suflet comunică, şi pentru fiecare concepţia de „putere a cuvântului" e diferită. Corpul meu e acolo, dar mintea mea cugetă, analizează şi atunci când sufletul meu simte că trebuie să mai scriu ceva, o fac. înghesui pe fiecare pagină cea mai mare bogăţie pe care o avem noi, oamenii - sentimentele.

Acel jurnal roz e însuşi sufletul meu. Mi-a fost martor la toate încă de pe 19 martie, 12:05.

îţi mai aminteşti, draga mea Dana? Atunci când biblioteca din liceu a fost locul în care am filmat primul meu text mai frumos şi chiar motivaţional pentru adolescenţi. M-am simţit mândră de mine când după ce am postat textul pe Facebook, oamenii au adus la adresa mea cuvinte de laudă, spunându-mi că transmit emoţie, iar emoţia din glasul meu spune totul. Nu am simţit mai mare bucurie decât să văd atâtea comentarii de „Eşti atât de bravo!"

- Voi sunteţi cei care mă motivează, susţine şi

inspiră. Datorită vouă eu încerc să aspir pe zi ce trece

şi să-mi croiesc propria-mi personalitate. Vă mulţumesc, oameni frumoşi cu suflete frumoase.

Voi ştiţi de câte ori lacrimile de fericire cădeau de la cuvintele voastre deosebit de frumoase? Sunteţi DEOSEBIŢI!

Acum, în adolescenţă, scriu mai mult proză şi rareori poezii. Prin scris reuşesc să îmi exprim sentimentele fără să îmi fie frică că eşuez. Textele pe care le scriu sunt specifice vârstei. Nu sunt mari creaţii literare, dar sunt ale mele şi fiecare text are o parte din sufletul meu pusă în ea. Prin scris am învăţat să îmi exprim sentimentele reale şi nu cele pe care le aşteaptă lumea. Metoda aceasta mă ajută să mă debarasez uşor-uşor de timiditate. Treptat încep să am curajul să îmi exprim sentimentele, trăirile, ofurile mele. Scrisul mă ajută să îmi menţin mintea ageră, mă învaţă să fac conexiuni rapide şi mai ales mă eliberează de stres.

Şi totuşi, cred că scrisul pentru mine e mai mult o terapie. Nu suntem atotcunoscători. Uneori nici noi nu suntem stăpâni pe sentimentele şi trăirile noastre pe care le aşternem pe hârtie. Se întâmplă ca uneori să scriem pe sufletul celor care ne citesc. Despre întâmplări prin care trecem şi prin trăirile pe care le avem în acele momente. Este foarte posibil să vă regăsiţi în paginile pe care le aşternem pe hârtie. La fel de bine puteţi să consideraţi postările drept o dorinţă de a ieşi în evidenţă. Poate că aşa şi este, dar, în general, cei care scriu pe un blog, o fac

pentru a-şi exprima sincer trăirile.

Unii ar interpreta exprimarea adevăratelor sentimente prin scris ca o laşitate şi ca o neputinţă de a exprima prin cuvinte adevărul din mintea ta. Dar, la fel de adevărat este că sunt oameni cărora timiditatea le pune barieră exprimării libere. Scrisul îţi oferă posibilitatea de a-ţi uşura sufletul, dacă vreţi. Şi uite aşa au apărut adevărate opere de artă. Pentru că, la un moment dat, autorii cunoscuţi s-au aşezat la masă - ei şi foile de hârtie. Şi-au pus pe hârtie sentimentele sau s-au transpus în rolul altor personaje. De la timiditate în a da frâu liber sentimentelor au luat naştere capodopere literare.

Scrisul te detensionează, te face să priveşti lumea cu sufletul mai cald. Şi tocmai de aceea când ai sufletul trist, refugiază-te în scris. Retrage-te în camera ta, pune mâna pe creion şi aşterne gândurile. Simţi că vine liniştea în timp ce scrii? Eşti pe drumul cel bun - înseamnă că sufletul tău se linişteşte şi gândurile tale se pun în ordine. Pune foile într-un loc la care să ajungi uşor atunci când simţi că gândurile tale sunt grele.

„Aşa cum sunt trebuie să fiu căutat în ceea ce scriu, căci ceea ce scriu este rezultatul exact şi chibzuit a ceea ce gândesc şi văd” - Antoine de Saint Exupery.

Despre valoarea sufletului eare m-a ajutat să gândesc dincolo de cuvinte, dincolo de această lume.

'm să scriu despre tine şi despre valoarea sufletului tău, care nu cântăreşte, doar valorează. Valorează foarte mult. Din momentul în care te-am întâlnit, mi-am dat seama că eşti un suflet cald şi bun. Te cunosc din al doilea an de liceu şi, deşi acum nu mai eşti aici, te aştept cu nerăbdare acasă să-mi mai povesteşti şi să râdem împreună.

Ultima dată când te-am văzut a fost pe 22 septembrie. Am mâncat clătite cu cacao, pregătite cu multă dragoste. Ai fost şi eşti omul care mă ajută mereu când al meu suflet te cheamă. Tu ai fost şi atunci când am scris primul meu discurs despre adolescenţă. Tu ai fost cea care mi-a făcut poze în acele zile de iarnă, zâmbind din suflet şi bucurându-mă de fiecare moment frumos, alături de tine. Tu ai fost cea care mi-a spus că într-o zi se va găsi şi *EL,* omul care mă va iubi pentru ceea ce sunt. Tu m-ai ascultat când mi-a fost greu, dar şi atunci când mi-a fost bine. Despre prietenia mea cu tine pot vorbi la superlativul absolut. Niciodată nu te- am privit doar la suprafaţă, dar l-am privit pe cel care m-a încălzit în momentele mai puţin bune, şi anume sufletul tău. Am înţeles când te-am întâlnit pe tine că adevărata relaţie de prietenie nu poate fi decât aceea de a se umple unul de altul. Şi atunci când simţeam că sunt plină de tine, voiam să mă umplu şi mai mult şi simţeam că aveam şi mai mult loc să încap în inima ta. Te iubesc, prietena mea Dana.

Când vei citi această carte şi vei ajunge aici, să ştii că am scris totul cu lacrimi în ochi şi din suflet. Eşti de neînlocuit.

7De vorák cu fiîf&oéecara

îmi îndrept sufletul spre uşa acelei biblioteci, unde cărţile pline de praf aşteaptă să le răsfoiesc.

6/T
«—yy oan

oamna Natalia este cea care mereu m-a îndrumat să aleg o carte bună, o carte care m-ar ajuta să cresc şi să-mi dau seama că anume această carte mă va ajuta la dezvoltarea personalităţii mele.

8 mai, 2018. Intru grăbită în bibliotecă şi o întreb pe doamna Natalia:

- Aveţi pe aceste rafturi cartea „Tema pentru acasă” de Nicolae Dabija?

- Desigur, o am. Du-te pe raftul din dreapta mea, e chiar prima carte.

Am început să o citesc online, dar aşa cum nu dispun de prea mult timp, am lăsat-o baltă.

A citi e într-adevăr cea mai mare plăcere şi cea mai mare pasiune a unui iubitor de lectură. Dacă m-ar întreba cineva care e plăcerea mea vinovată, aş răspunde cu mândrie: cărţile. N-aş putea spune că sunt prietenă din copilărie cu ele. Am început să citesc mai profund din adolescenţă. îmi găsesc refugiul în cărţi, în ele am găsit mereu un prieten de nădejde, inspiraţie, îndrumare şi consolare. Cartea care m-a impresionat cel mai mult a fost şi este „Tema pentru acasă” de Nicolae Dabija.

Restul e tăcere...

„Tema pentru acasă” e un roman unic.

Nu l-aş putea compara cu nimic altceva din ce am citit. Nicolae Dabija reuşind să ridice simplitatea la rang de artă. El nu scrie. El culege esenţele tari din experienţele vieţii şi le aşterne splendid pe hârtie. Nu m-am îndrăgostit de cuvinte, m-am îndrăgostit de conţinutul cărţii. Dacă titlul unei cărţi mă captivează, o cumpăr de la librărie, dacă nu, nu. Cu această carte însă, a fost cu totul altfel. Ştiusem de ea de mai demult, dar niciodată nu m-a tentat să o iau din librărie. Poate din motivul că nu mi s-a părut atât de interesantă din ce îmi vorbeau alţii. Am început eu pe data de 8 mai să o citesc online, dar nu am terminat-o până la sfârşit. Ba mă simţeam prea obosită să continuu, ba nu dispuneam de timp. O capodoperă a scrisului frumos am considerat-o abia pe data de 10 mai 2018, când am fost anunţaţi că va veni în liceul nostru cel mai deosebit scriitor basarabean - Nicolae Dabija.

Eram fericită, dar nu pe deplin. Aşa cum toţi aveau întrebări la cartea sa, mie îmi era ruşine că nu am ci- tit-o în întregime.

Atunci când a început să vorbească, efectiv, am amuţit. O făcea într-un mod atât de plăcut, atâtea informaţii despre ceea ce a reuşit să realizeze până în momentul respectiv, încât m-a făcut să vreau să treacă acele 2 ore, să-i mulţumesc, să merg acasă şi să o citesc cu sufletul la gură. El a fost cel care m-a convins că o carte e un suflet, iar sufletul meu e o carte. Că oricât de mult ai citi, nu te plictiseşti.

îţi doreşti să intri cu sufletul mai profund în cuvintele scriitorului.

Să le înţelegi şi să înveţi o morală c-un mesaj puternic care ţi-ar putea schimba concepţia despre unele lucruri. Aşa a fost şi în cazul meu. Nu numai aş citi cartea de zeci de ori, dar aş repeta la nesfârşit acea amintire şi experienţă din data de 10.05.2018. Aşa cum spunea o deosebită profesoară de limba şi literatura română, doamna Aurelia Bacalov - momente irepetabile, clipe inedite...

- în viitor mi-aş dori să scriu o carte, aşa cum o face scriitorul meu de suflet Nicolae Dabija. Dacă aş scrie aşa cărţi cum o face el, aş avea cunoştinţele profunde şi vaste pe care le are acest om extraordinar. Mi- aţi scris în autograf să am parte de lumină de carte, să ştiţi că am, şi vă mulţumesc. Mie mi-ar plăcea nespus de mult să-mi cunoască sufletul fiecare om care mă citeşte şi să inspir alţi oameni. Citind, îmi dau seama că, ele, cărţile, îmi dau ocazia să cunosc oamenii şi să trăiesc lucruri pe care nu le-aş putea trăi niciodată în realitate. Oamenii în lumea în care trăim nu ne-ar putea oferi asta. Cărţile ne oferă adevărate lecţii nouă, celor care avem suflet să le înţelegem. Eu am învăţat din unele cărţi să mă pun în pielea altcuiva şi să nu judec după copertă. Fiecare om are un set de valori după care se ghidează, o poveste în spatele unui zâmbet şi o personalitate puternică. Un celebru scriitor, Paul Swe- eney, spunea aşa: ***„Ştii că***

tocmai ai terminat o carte bună, dacă după ce ai întors ultima pagină te simţi ca şi cum ai pierdut un bun prieten".

Şi asta uneori aşa este. Sunt finaluri care pot să doară şi să te facă să plângi teribil. Eu am plâns de fiecare dată la finalurile nefericite, deoarece m-am pus în pielea personajului şi nu neapărat că simţeam eu asta, dar simţeam aceleaşi stări de durere ca şi când aş fi fost acolo şi ar fi fost o realitate. Cărţile au adus un aport important în succesul oamenilor - i-au inspirat, impulsionat şi le-au schimbat viaţa. „Toţi acei care au acces la o bibliotecă, la cărţi, sunt nişte inşi mai buni decât alţii, mai fortificaţi, iar durerile îi ating mai puţin şi nefericirile trec mai repede" după cum spunea Mircea Eliade.

Oamenii ar fi mai fericiţi dacă ar citi mai mult, ar fi mai buni, mai înţelepţi. Cărţile pentru mine sunt o adevărată SURSĂ de INFORMARE.

cuJtro^rtuJ!suflet

Şi când crezi că totul capătă un sens, viaţa îţi mai dă încă o palmă.

5 iulie. Soarele puternic îşi face apariţia pe cerul senin. Mă trezesc cu o bună dispoziţie şi mă duc până în oraş să iau ceva de mâncare şi îngheţată. Când am venit acasă, sora mea mai mare, Mihaela, mă întrebă:

- Ce vrei să mănânci?
- Omletă cu şuncă şi salată.

Doar eu am mâncat, ele nu voiau să mănânce. Merg pe leagănul din curtea casei şi stau puţin acolo, mă odihnesc. La un moment dat simt cum braţul stâng mă mănâncă, dar nu acord atenţie prea mare şi merg în casă. Ele stau, mănâncă îngheţată şi se uită la un film.

- Iana se uită la mine şi îmi spune:
- De ce ai faţa atât de roşie?

Şi când mă uit în oglindă, tot corpul îmi e plin de puncte roşii. Nu pare a fi alergie, e prima dată când văd aşa ceva. Ambele se sperie şi o sună pe mama să o întrebe ce să facă. Apoi au sunat într-un suflet la salvare.

Corpul mă înfierbântă din ce în ce mai tare şi începe chiar să îmi provoace mâncărime.

Când a venit salvarea, mă întreabă:

- Ce alimente ai consumat înainte?
- Doar omletă, dar ouăle erau proaspete.
- E alergie, chiar dacă le-aţi luat din cuibar, acum cum e foarte cald, probabil să fi fost vechi. îţi vom pune 2 injecţii şi îţi vom da câteva medicamente. Staţi liniştite, peste o oră îţi va dispărea.
- Bine, mulţumesc.
- Şi încă ceva! Voi, surorile ei, să-i faceţi ceai de muşeţel şi să-i daţi să bea cât mai mult, vă asigur că îi va trece.

Mi-a trecut, dar dimineaţa mi-au apărut la loc. Mă mânca iarăşi tot corpul şi am decis să merg la medic.

Când ajung acolo, chiar şi medicul se sperie şi îmi spune:

- O, Doamne, păi asta se numeşte ***urticarie acută.*** îţi voi da câteva pastile, şi va trebui să ţii dietă. Să nu consumi alimente grase, ci doar naturale. Ceea ce nu mi-a spus medicul e în cât timp mă voi vindeca. Eu m-am vindecat în doar 3 zile, dar, de regulă, poate ţine câteva săptămâni, luni sau chiar ani.

Trei zile în care m-am chinuit şi simţeam că nu sunt eu. Când m-am trezit pe 8 iulie şi nu mai aveam nimic, eram foarte fericită că-mi trecuse.

Dieta pe care am ţinut-o timp de 3 zile a fost una foarte strictă. Astăzi, când sora mea a făcut clătite cu îngheţată, am putut mânca fără să-mi

mai apară nimic.

Ce simt acum? Simt că viaţa mi-a mai dat încă o lovitură.

Doamne,

Suport acest chin, dar...

Rezist!

Şi totuşi...

Când vei avea milă?

Când mă vei opri din aceste

lupte? Lupte grele, lupte

dureroase.

Hecţiei vieţii me£&

Uneori şi o lecţie dură poate fi medicamentul potrivit.

13.08.2018 - o dimineaţă rece, dar liniştită. Aglomeraţia din centrul oraşului Chişinău nu îmi tulbură gândurile. îmi adun toată puterea şi merg să-mi realizez visul. Un celebru scriitor Langton Hughes spunea aşa: ***„Ţine cu dinții de visele tale! Dacă visele mor, viaţa devine o pasăre cu aripile frânte, ce nu poate zbura”.*** încă din luna mai am ţinut cu dinţii visul de a îmi înlătura un os de la cutia toracică, şi este neapărat nevoie de o intervenţie chirurgicală. Intru în spitalul de urgenţă ***Toma Ciorbă*** cu familia mea, care mă va susţine de la început până la capăt. Intru în cabinetul domnului chirurg Igor Maxim şi, văzându-l, mă simt mai liberă. Zâmbetul său cald şi starea de duioşie îl cuprinde imediat. îmi spune cu o căldură-n glas ce îmi va face, încât deja mă simt ca acasă. Simţeam că va face o treabă bună, felul cum îmi vorbeşte, mă priveşte, îmi zâmbeşte, mă convinge de lucrul acesta. Mi-a spus că astăzi voi fi internată, iar miercuri, la 8:45 va începe totul.

în acele două zile înainte de operaţie, muzica îmi va fi cel mai frumos sunet de care chiar voi avea nevoie. Să o simt, să mă calmeze. Dar marţi pe la amiază, „sunetul” se opreşte. Vine anesteziologul şi mă face să tresar şi să simt acele emoţii puternice, cu toate că eu nu-mi doresc asta. îmi zâmbeşte şi

îmi vorbeşte atât de cald, însă ce mi-a spus, mă face să plâng, pentru că mi-a zis că va fi o operaţie complicată şi există riscul unor complicaţii. Dar da, voi risca!

15.08.2018 - dimineaţa în care mă trezesc cu puţină dispoziţie. Nu pot să mă consum că doar la 8:45 intru în sala de operaţie, unde mă aşteaptă anestezio- logul şi încă câteva asistente medicale. Ele încearcă să mă facă să râd, dar pe mine atâtea gânduri mă chinuie, nu mi-e deloc uşor, dar mai ales lor: mamei şi surioarei mele. Aleargă ca „nebunele” la etajul 2, unde se află secţia de reanimare şi unde, după cum mi-a spus anesteziologul, după 3 ore jumătate voi fi dusă acolo. Ce fete minunate şi puternice am!

După câteva minute de la intrarea în sala de operaţie, anesteziologul mă întreabă:

- Marina, eşti fericită?

-Nu.

- De ce aşa?

- Nu am de ce să fiu acum, după ce mă voi trezi lângă mama, atunci voi fi.

- în câteva minute vei adormi. Gândeşte-te la ceva frumos.

- La ziua mea de naştere, la asta o să mă gândesc.

Astăzi e data de 15 august, iar pe 28 voi face 18 ani. Anestezia îşi face repede efectul, în 2 secunde deja văd ca prin ceaţă. Trei ore şi jumătate va dura

intervenţia. Pentru mine parcă au trecut 10 minute, deja mă trezesc în alt loc, mai straniu de data asta, sala de reanimare. Zicea medicul că voi sta 24 de ore acolo, dar eu mă trezesc după vreo 3 ore. Când văd cum îmi stă atârnat un tub de la sânul meu prin care curge sângele şi pe care îl voi purta în tot spitalul după mine, iar picioarele sunt bandajate (profilaxie ca să nu să se ducă sângele de la vene la inimă). Mi-e foarte rău acum, în prima zi. Abia dacă mă pot ridica.

16 august, ora 10:00. Mă trezesc şi spre mirarea mea, mă simt cât de cât bine. Chiar mă pot ridica. Eu atât de puternică? Da, mi-am adunat toate forţele timp de 3 luni şi într-o săptămână voi învinge şi voi trece şi peste asta.

Seara, am parte de multă dragoste şi din partea celor mai deosebite prietene: Marinela şi Aurica, care mă răsfaţă cu flori şi o carte bună.

- Voi sunteţi cele care mă faceţi să mă simt cu adevărat frumoasă şi datorită vouă, am puterea să merg mai departe.

Am mai stat cu ele câteva ore pe hol şi când s-a încheiat vizitarea pacienţilor, rămân doar eu cu mama. O strâng puternic de mână şi îi spun:

- Mamă, eşti omul care îmi este alături când am cea mai mare nevoie, şi acest „totul greu” se transformă în „totul uşor” pentru că eşti TU aici, lângă mine.

Mă culc. Mâine e o nouă zi în care trebuie să mă

trezesc zâmbind.

17 august, ora 8:00. Mă ridic din pat cu ajutorul mamei şi merg să mi se facă pansament. Mi-l fac doi asistenţi: domnul Ion şi domnul Marin. Astăzi este de gardă domnul Ion. Mă ajută să mă ridic pe acea masă şi se apucă să-mi facă pansamentul cu grijă. La un moment dat, mă întreabă:

- Tu când vei fi mare, ce-ţi doreşti să devii?

- Nu m-am gândit la asta încă, dar dumneavoastră vă place această meserie?

- Nu m-am gândit niciodată că am să ajung aici, dar uite că am ajuns, chiar dacă e greu şi noi îmbătrânim învăţând. Şi intr-adevăr, în doar două zile m-au făcut să înţeleg exact opusul la ceea ce credeam. Mă duc în salonul meu şi mă culc. Când deja se face târziu, mă trezesc brusc şi îmi trăsneşte ceva prin cap. O foaie şi un stilou, de asta am eu nevoie la ora asta. Este aproximativ ora 23:00, dar, Doamne, Doamne, tot la mine ţine şi hop! intră domnul Ion să mă întrebe dacă mă simt bine, dar pe mine, chiar dacă mă durea totul, îi zic:

- De un pix... şi mă bâlbâi.

Şi mama adaugă:

- Aduceţi-mi, vă rog, o foaie albă de hârtie şi un pix. Ea e scriitoare la noi şi vrea să scrie o scrisoare de mulţumire domnului chirurg.

- Avem un carnet de mulţumiri chiar pentru această secţie şi i-l pot aduce.

După ce mi-a adus carnetul, i-am mulţumit, am

dat sunetul muzicii mai tare şi am dat frâu liber inspiraţiei. Vreau să scriu ceva de care să mă simt mândră că în curând voi împlini 18 ani şi prin ceea ce voi scrie, să se deducă că sunt o persoană conştiincioasă şi recunoscătoare. Două pagini scrise din suflet şi respect.

Printre rânduri scriu aşa: ***„Nu mi-a plăcut niciodată medicina, dar în săptămâna aceasta am înţeles exact opusul Pe cât de mult doare, pe atât de mult vindecă".*** I-am mulţumit atât dumnealui cât şi asistenţilor medicali pentru munca asiduă, pentru grija şi conversaţiile frumoase discutate într-un timp scurt. Mi-ar fi plăcut să mai stau, dar de data asta, să fiu în postura lor, pentru că medicina este cea mai frumoasă meserie, dar cum eu nu aş putea deveni, în ochii lor eu văd responsabilitate, dorinţă şi dragoste. Dragostea pentru muncă. EI sunt cei care ne îngrijesc şi ne SALVEAZĂ.

La majoratul meu, eu am primit cel mai frumos cadou, operaţia care este „cireaşa de pe tort". încet, încet le rezolv pe toate şi sper că în curând mă voi recupera.

A fost un moment dificil din viaţa mea, recunosc asta, dar acum am învăţat că „problemele" cu care mă confruntam înainte sunt de fapt, minore pe lângă această durere care nu ştii dacă corpul şi sufletul îţi rezistă sau nu. Nu e nicio emoţie mai mare şi nici un sentiment mai puternic decât să-mi

imaginez cum mama şi sora mea au stat 6 ore lângă sala de operaţie şi m-au aşteptat. Le întreb cu sufletul plin de aşteptare:

- Cum e? E bine?

Vreau să deschid mai repede ochii şi să le simt aproape de sufletul meu.

Astăzi, 20 august, am început să plâng în faţa mamei şi i-am mulţumit pentru fiecare SACRILICIU şi pentru faptul că a luptat în fiecare secundă, cu mine şi alături de mine timp de 18 ani!

E dimineaţa de 20 august. Astăzi merg acasă. Mama se duce la primul etaj să-şi ia o cafea, iar pe hol îi observă pe toţi asistenţii medicali cum stau împrejur şi citesc scrisoarea pe care am scris-o ieri, la 19 august. Dar, când o observă pe mama, închid carnetul şi îi zâmbesc.

Când se întoarce de jos, îmi spune:

- Ştii ce făceau toţi asistenţii când m-am dus?
- Ce? întreb eu curioasă.
- îţi citeau scrisoarea şi mi-au zâmbit.
- Am făcut ce trebuia să fac, pentru că îi respect mult şi nu mi-a fost greu să scriu cuvinte pe care doar oameni ca ei le merită.

Când am ieşit pe acea uşă i-am îmbrăţişat pe toţi şi am plecat. Nu ştiu de ce, dar sincer, a fost pentru prima dată când am ieşit de acolo căzându-mi o singură lacrimă: lacrimă de fericire.

Afară plouă. Şi cerul plânge pentru mine. Ajung acasă şi Iana ne aşteaptă cu diferite bucate. După

ce am mâncat, merg în camera mea. Mă aşez în faţa oglinzii, mă privesc şi lacrimi şiroaie îmi curg pe obraz, zicând:

SUNT AICI. MAI PUTERNICĂ şi LUPTA CU MINE AM CÂŞTIGAT-O.

Şi vezi, TU, DOAMNE, de câte ori îmi dai să mă confrunt cu ceva, eu lupt şi nu pierd în faţa TA, pentru că Tu voieşti acest lucru.

chestii de-ale noastre.

- Iana, peste 2 minute spunem „Adio” copilăriei şi începem o nouă etapă, cea de adult.

- Ah, dulcea mea copilărie,

Ce repede s-a dus,

Nu mai este, n-o să mai fie,

Doar amintirea o mai păstrez vie...

Ceasul bate ora 12:00. Prietenii noştri ne aşteaptă la poartă. Păi! cum fără surpriză? Ieşim noi din casă şi încep cu toţii să cânte:

- Mulţi ani trăiască, la mulţi ani!

Ne-au dat şi două brioşe, pe ele erai puse lumânările. Ne-am pus câte o dorinţă şi prietenul nostru, Cătălin, ne spune:

- Surpriza încă nu s-a terminat, vă îmbrăcaţi şi mergem la Hănăseni, la Marinela.

Cine este Marinela? Este sora noastră, doar că de la părinţi diferiţi. Trei suflete născute în aceeaşi zi, aceeaşi lună, şi poate aceeaşi maternitate. Am cunoscut-o la liceu şi uite că Dumnezeu a făcut în aşa fel ca noi să ne găsim. Urcăm în maşinile prietenilor şi ne ducem la ea. Ajungem acolo. Când iese din casă, ne vede pe toţi lângă poarta casei ei. Ne ducem noi primele şi îi spunem cel mai călduros „La mulţi ani” şi cel mai sincer „TE IUBESC”.

Aşa cum stăm toate în cerc, unul dintre prieteni, Gabi, scoate din portbagaj un tort şi ne cântă acele sincere cuvinte de „La mulţi ani”. Noi ne ţinem de mână toate trei, fiind foarte emoţionante. Şi ca să fie totul complet, la final ne stropesc şi cu şampanie.

- Haideţi în casă, că doar n-o să stăm în drum, spune Marinela, fiind destul de emoţionată.

Acolo ne aşteaptă şi părinţii Marinelei care ne felicită şi simt bucuria alături de noi, la fel ca şi părinţii noştri. Aşa cum stăteam la masă, o vedem pe Marinela cum vine în spatele meu şi al Ianei şi ne pune în jurul gâtului câte un colier şi ne spune:

- Dacă sufletele sunt legate, atunci voi sunteţi sufletul meu!

O îmbrăţişăm şi le mulţumim părinţilor ei pentru cadoul pe care ni l-a dăruit astăzi - pe EA.

Am stat cam două ore şi pe la 1:30 am plecat acasă. Nebunia de-abia începea.

28.08.2000, ora 1:00, 1 kg 300 şi celălalt 1 kg 600, am văzut pentru prima dată lumina zilei. Şi acum îmi amintesc cum mama mă ţinea pe mine la braţul stâng, pe Iana la braţul drept, şi asculta cum inima noastră bate pentru prima oară. Pentru prima oară ne-a auzit plânsul. Pentru prima oară ne-a auzit râsul. Şi tot pentru prima oară ea ne-a apropiat una de cealaltă - două suflete legate.

E aceeaşi vară caldă, aceeaşi oră, aceeaşi zi, doar că nu acelaşi an.

Mă trezesc somnoroasă. Telefonul îmi bâzâie de la sutele de mesaje, dar eu nu am timp acum să

răspund. Acum ieşim afară în pijamale. Ne aşteaptă mama, tata, mătuşa şi sora noastră mai mare care vor să ne facă o surpriză. Habar nu aveam că vom avea parte de această surpriză, şi mai ales din partea lor, care sunt „aerul” pe care-l respirăm în fiecare zi. Ne aşezăm pe leagănul din ogradă şi îi vedem cum ies toţi din bucătărie strigând în gura mare:

- SUURPRIZĂĂ...

Cu două torturi în mână, şampanie şi doi urşi de pluş îmbrăcaţi în maiouri pe care scrie: „La mulţi ani, Marina!” „La mulţi ani, Iana!” Mama are ochii înlăcrimaţi şi ne spune:

- Am vrut ca astăzi de ziua voastră să vă oferim ceva pe care-l veţi păstra toată viaţa şi vă veţi aminti că e de la mama şi tata. Vreau cuvântul „copilărie” să vă fie mereu imprimat în suflete şi privind aceşti urşi, să nu uitaţi că aţi fost şi veţi rămâne copiii noştri.

Plâng. Sunt lacrimi de fericire. îi îmbrăţişez pe toţi şi le spun:

- Cât de mult mi-am dorit ca această dimineaţă să arate aşa. Şi Dumnezeu mi-a ascultat ruga. Vă mulţumim şi să ştiţi că orice s-ar întâmpla, sufletul meu şi al Ianei nu se va despărţi niciodată unul de celălalt, ele vor rămâne lipite mereu.

Am mers să facem poze de familie, iar după aceea să ne pregătim de serbare. Vom sărbători până dimineaţă, alături de cea mai tare a doua

familie.

Şase seara. Suntem gata să înceapă nebunia. M-am îmbrăcat într-o rochiţă de vară şi împreună cu Marine- la ne-am dus în localul unde vom sărbători. Toţi prietenii sunt acolo. Ne oferă cadouri şi începe distracţia.

Am mâncat, am dansat şi ne-am simţit bine împreună.

Ora 1:00. Iau telefonul şi scriu în agenda mea şi cu aceste cuvinte încheindu-se şi această zi mirobolantă:

Am aşteptat această cifră de „18" luni bune. Vârsta adolescenţei este vârsta care, aparent, pare a nu ne da prea mari bătăi de cap, dar, de fapt, odată cu această vârstă, apar responsabilităţile de care părinţii ne privau când eram mici şi e vârsta în care maturizarea îşi spune cuvântul. Ajunsă până aici, am o dorinţă puternică a dăruirii de sine şi a primirii iubirii altora, dar şi dorinţa de a da sens vieţii mele proprii.

Am aşteptat această zi de un an, pentru că ne-am dorit să fim toate împreună, şi aşa a şi fost. Aşa cum Doamne, Doamne ai făcut în aşa fel încât cândva, în- tr-un locuşor din Moldovă să se întâlnească trei suflete născute în aceeaşi zi, tot El ne-a îndeplinit şi visul de a fi una lângă cealaltă şi în cea mai importantă zi pentru fiecare dintre noi. Toată luna august ne-am tot gândit cum va fi, dacă va veni toată gaşca de „nebuni frumoşi", şi cel mai

mult ne-am dorit să fie un majorat de poveste. însă povestea a durat prea puţin şi dorea să mai fie continuată. Dar aşa cum a fost, a fost de senzaţie. Fiecare moment petrecut va rămâne pentru totdeauna în sufletul nostru!

V-am avut alături de noi, pe voi, oameni minunaţi, gaşca cu care am făcut istorie în acea seară şi nu numai. Istorie cu un conţinut aparte şi un final remarcabil. Cea mai tare istorie. Cu cea mai tare FAMILIE. Pe unii dintre voi îi cunoaştem încă din copilărie şi aţi fost martori încă de la început. începutul dezvoltării noastre. Oamenii cu care ne-am scris „SCENARIUL VIEŢII" şi care aţi rămas până în ultima oră din ziua când am spus ADIO COPILĂRIEI. Pe unii suntem fericite că v-am întâlnit, chiar dacă mai târziu. „Mai bine mai târziu decât niciodată", pentru că dacă nu vă cunoşteam, toată „nebunia" şi „frumosul" petrecut la fiecare zi de naştere, în fiecare seară, în fiecare moment, nu mai aveau acelaşi sens. De ziua noastră neam întâlnit toţi în aceeaşi formulă. Aşa cum ne-am dorit. Citeam ceva pe internet şi cineva spunea aşa: ***„Ca atunci când, noaptea, sub stele, mai pui un vreasc pe foc nu pentru a te încălzi, ci doar pentru a menţine în viaţă o scânteie care poate naşte, la un moment dat, flăcări, lumină şi căldură..!'***

Şi voi sunteţi prietenii pe care îi putem defini după aceste rânduri.

în această seară CU VOI am construit

Mariana Hajder

momente
pe care le vom păstra
nu doar în
MINTE
dar şi în
SUFLET.

Bacău, România

¿cijară spre a nouă cw&tdwră, a fimuc exBeri&nM

\LM sfârşit de octombrie. Şi aşa cum se sfârşeşte această lună, începe şi vacanţa de toamnă. Eu şi prietenele mele hotărâm ca mâine, 1 noiembrie, să plecăm într-o călătorie în România. Ne-am gândit să mai petrecem ultimele clipe împreună. Cum se va termina acest an, drumul vieţii ne va duce pe fiecare în locuri diferite. Şi vrem ca şi imaginile pe care le vom aduna în această săptămână să se transforme în amintiri memorabile. Să le păstrăm vii, să ne bucurăm de ele şi să le putem retrăi de fiecare dată cu mare drag. Şi faceţi şi voi la fel ca noi, trăiţi fiecare clipă la maxim: dansaţi, faceţi sport, citiţi. Lectura ne educă şi ea este cea care face cunoscută iubirea. Fiecare om poate descoperi iubirea şi feţele ei dintr-o carte. Citind, oamenii vor fi îndrăgostiţi de iubire, îşi vor dori iubirea în viaţa lor şi vor pune mai puţin preţ pe relaţiile sexuale şi mai mult pe sentiment.

Sportul e însăşi viaţa. E un izvor de sănătate, toleranţă, unitate şi dragoste.

Muzica şi dansul sunt două căi de soluţionare când omul are vreo problemă, ele vindecă.

O reţetă de succes ? TRĂIEŞTE CLIPA!

într-o clipă se poate naşte o dragoste. O clipă la care alţii nu se uită, pentru că nu au timp. Nu au

timp de gesturi, de strângeri de mână sau îmbrăţişări călduroase. însă, într-o clipă îţi poţi pierde viaţa. Acea clipă a cărei valoare nu ai ştiut s-o apreciezi. Fiecare minut are valoarea lui şi trebuie să ştim să apreciem momentele pe care ni le oferă oamenii sau chiar ea, natura, care ne oferă mereu cel mai frumos SPECTACOL.

Şi acest spectacol îl vom privi în zilele ce urmează, admirând frumuseţile Bacăului.

1 noiembrie. Suntem la Chişinău, în gară. Ne urcăm în autocar şi pornim spre destinaţia locului în care ne aşteaptă prietena noastră Andreea - autogara.

Şase ore obositoare, dar care au meritat.

Ieşim din autocar şi o vedem pe Andreea care vine alături de prietenul ei cel mai bun.

- Ce faceţi, fetelor? Aţi ajuns, totul e bine?
- Da, suntem bine.

Ne-am urcat în maşină şi am placat la Moineşti. Am ajuns. Acasă ne aşteaptă mama Andreei, care ne-a pregătit diferite bucate, inclusiv şi prăjituri de casă.

- Mamă, ele sunt fetele de care-ţi povesteam, îi spune Andreea.
- încântate de cunoştinţă, răspundem toate în cor.
- După ce am mâncat, am mai povestit, Andreea vine cu propunerea:
- Haideţi să bem un suc în oraş, vreţi?

- Suntem cam obosite, îi spun eu.
- Dar hai, doar nu stăm mult, nu? spune Iana.
- Nu, vom sta o oră.
- Atunci hai să ne îmbrăcăm şi să mergem.

Ne-am dus la o terasă din apropiere. Am băut suc, am ascultat muzică şi în mai puţin de o oră ne-am întors acasă. Aşa cum noi eram foarte obosite, nu mai stăm la poveşti şi ne culcăm. Mâine se desfăşoară „Balul Boboceilor” la casa de cultură „Lira”, motivul pentru care am şi venit aici. Vrem să vedem cum se face aici, după spusele Andreei e diferit.

2 noiembrie. Ne trezim dimineaţă şi mergem la masă.

- Ce aţi vrea să mâncaţi?
- Orice, chiar nu are importanţă, îi răspundem noi.
- Vreţi prăjituri cu gem şi ciocolată de care aţi mâncat şi ieri?
- Desigur, au fost foarte bune.

După ce am mâncat, am mers să ne pregătim. La ora 16:00 se începe.

- Din păcate, eu trebuie să stau acasă să o mai ajut pe mama la unele treburi casnice.
- Păi noi cu cine mergem? întreabă Aurica.
- Vă va aştepta acolo prietena mea, Diana. Iana şi Marina o cunosc, că au mai fost şi anul trecut.

Ora 4:00. Andreea ne cheamă un taxi şi ne ducem la concert. De fapt, la ei e concurs. Şi chiar

îmi este interesant şi vreau să văd prin ce se deosebeşte de cel pe care-l organizăm noi.

Ajungem acolo şi o văd pe Diana chiar la uşă. Ea este cea care împarte biletele şi una din organizatoarele acestui concurs.

- Poftim biletele voastre, fetelor. Sper să vă simţiţi bine aici, ne spune ea, zâmbind.

- Mulţumim, Diana!

O îmbrăţişăm toate şi plecăm în sală.

La 4:20 începe concursul. îi spun aşa, pentru că aici, spre deosebire de cum e la noi, sunt câte doi reprezentaţi din fiecare clasă, şi cel care se va prezintă cel mai bine, câştigă. La noi însă, se face acest bal participând toată clasa. Şi prin repetiţiile pe care le fac ei se împrietenesc, interacţionează unii cu alţii şi se simt ca într-o familie - mare şi unită.

Denumirea acestui bal este „Folclorul” unde participanţii vor demonstra prin cântec, dans, scenetă, şi echipa care va respecta în totalitate această temă, va fi premiată şi desemnată ca fiind bobocelul şi bobocica anului.

Eu, ca spectator, privesc şi mă îndrăgostesc de frumos. Mă îndrăgostesc de glasul oamenilor talentaţi de pe această scenă.

Stau şi privesc. Nu-mi pot lua ochii de la copiii din faţa mea şi în acest moment îmi amintesc cum a fost atunci când am urcat eu pe scenă, şi această dată de 5 octombrie nu aş putea s-o uit vreodată, deşi au fost mulţi colegi de ai mei care au participat

la activitatea dedicată dascălilor, eu am fost discipolul care a emoţionat până la lacrimi.

5.10.2018 - Aerul rece îmi pătrunse în nări, iar vremea de afară ar trebui să-mi provoace o stare de somnolenţă, iar tristeţea să-mi dea târcoale. în ziua aceea de vineri am simţit doar fericire, fericire pură. M-am pornit la liceu într-un costum clasic de culoare albastră, iar părul prins într-o coadă. Frunzele de un galben pal, acoperă pământul, iar eu am păşit pe acel covor sublim pe care frunzele îl creează.

N-am mers la ore. Am stat în sala de festivităţi şi am făcut repetiţii până la ora 13:00, până a început activitatea. Când a început, am întâmpinat dascălii cu aplauze furtunoase. Atunci când prezentatoarea, Ariadna, care prezenta alături de partenerul ei, Iulian, mi-a strigat numele, zicând:

- în această zi, eleva Hajder Marina, v-a pregătit un discurs. Să o invităm în scenă.

Am urcat pe scenă. îmi tremurau mâinile pe microfon, iar emoţiile le stăpâneam cu greu. Când muzica a început, mi-am început discursul:

E iarăşi 5 octombrie, iar astăzi, mă închin în faţa dumneavoastră cu cuvinte deosebit de frumoase, nu doar pentru că sunteţi oamenii care ne-au ghidat zi de zi şi al căror suflete ne-au ajutat, inspirat şi ne-au modelat să ajungem cu brio până aici! Astăzi mi-e toamnă în suflet, simt nostalgie pentru că o să-mi fie dor să mai iau stiloul între degetele din mâna stângă şi să mai scriu despre voi câte un cuvânt, câte o frază. Nu vreau şi nici nu mă pot desprinde de ideea

că peste câteva luni, pentru noi, absolvenţii, se va sfârşi ultimul episod din al nostru film pe care ni l-aţi inserat chiar dumneavoastră în suflet cu gustul dulce al amintirilor: ***„Ah, minunaţii ani de şcoală, minunaţii ani de liceu”.*** Acum, ne simţim martori tăcuţi, spectatori imparţiali şi absenţi ce-şi doresc ca timpul să se oprească-n loc, să mai putem învăţa ceva bun şi frumos. Voi sunteţi cei care veniţi la muncă doar pentru a primi câţiva bănuţi pentru pâine şi acest lucru nu e unul din scopurile principale, ci primiţi adevărata bucurie când vă sacrificaţi, dându-vă şi al vostru suflet dragostei pentru copii. Sunteţi cei care ne învaţă că-n viaţă e bine să fii un om bun, respectuos şi deştept. Voi ştiţi că noi, copiii de azi, suntem cetăţenii de mâine. Pentru asta, mă închin din tot sufletul în faţa dumneavoastră, iubiţi profesori!

Eu vă doresc multă sănătate, răbdare, să aveţi puterea să mergeţi în fiecare dimineaţă în faţa copiilor şi să vă afişaţi acel zâmbet cald pe care orice copil vi-l adoră. Meseria de dascăl e cea mai plăcută meserie şi sunt momente când deşi nu sunteţi într-o stare aşa bună, noi, copiii, suntem cei care vă putem face să vă bucuraţi de succesele noastre. Peste ani, o să-mi amintesc de ineditele clipe petrecute în sânul şcolii şi al liceului fiind stăpânită de emoţia marilor împliniri. Să-mi amintesc că la şcoală am trăit mai mult în paradisul inocenţei şi am fost doar un copil care îşi dorea mai mult să lege prietenii, iar aici, la liceu, sunt deja o

adolescentă matură, responsabilă şi mult mai stăpână pe sine. Atât acolo, cât şi aici, toţi am fost o familie şi în spatele tuturor momentelor mai puţin plăcute, a fost pentru totdeauna apus.

Când mi-am terminat discursul şi am coborât de pe scenă, toţi profesorii mi-au zâmbit, iar doamna bibliotecară, Natalia, nu se putea opri din plâns. Luni, pe data de 8, am întrebat-o:

- De ce aţi plâns?

- ***Pentru că atunci când ai rostit fraza „O să-mi fie dor să mai iau stiloul între degetele din mâna stângă şi să mai rostesc despre voi câte un cuvânt, câte o frază",*** mi-am dat seama că eşti un copil minunat, Marina. Meriţi toată admiraţia mea!

După ce mi-am amintit de această zi, aud glasul Ianei care îmi spune:

- Marina, hai să mergem, concursul a luat sfârşit.

Am urcat în taxi şi ne-am dus acasă la Andreea, unde ne aşteaptă să mergem la un party, care va începe la ora 21:00.

Am ajuns. Andreea ne aşteaptă în bucătărie să mâncăm şi ne întreabă:

- Cum a fost la bal, fetelor? V-a plăcut?

- A fost frumos, mi-a plăcut mult cum s-a desfăşurat acest concurs. Toţi copiii s-au prezentat foarte bine şi s-a văzut că erau pregătiţi şi destul de talentaţi, îi spun eu încântată.

Acum mergem să ne pregătim şi o lăsăm pe

Andreea să ne facă machiajul la toate. După ce ne-am pregătit, la ora 20:50, am plecat la petrecere.

Am intrat în local. Oamenii se îmbulzesc şi aşteaptă nerăbdători să intre şi să se distreze. Un local mare, cu muzică bună în perioada caldă a anului, oamenii se pot distra chiar şi în piscină, care este afară.

Am plecat acasă pe la ora 2, şi a doua zi, noaptea la 00:00, avem autocar spre Chişinău.

Trei noiembrie. Mă trezesc dimineaţă şi pierd vremea stând la telefon. Fetele dorm şi aştept să se trezească. S-au trezit pe la amiază, ne-am pregătit bagajele şi când am ieşit din casă, îi spunem Andreei şi părinţilor ei:

- Mulţumim de ospitalitate, ne-am simţit bine şi cu siguranţă vom mai veni.

- Staţi să vă aduc câteva prăjituri, spune mama Andreei.

- Acum plecaţi cu autobuzul „Massaro” până la autogara din Bacău, da? ne întreabă tatăl Andreei.

-Da.

- Drum bun, fetelor. Să ajungeţi cu bine! ne spun părinţii Andreei.

Ieşim pe poartă, o îmbrăţişăm pe Andreea şi îi spunem:

- Mulţumim, Andreea, pentru aceste zile. în vacanţa de iarnă te aşteptăm la noi.

Ora 19:00. La ora 20:00 vom ajunge la autogară. Ca să nu stăm 5 ore în autogară, va veni prietena noastră Ana şi vom merge la ea, la cămin. Alături de

cămin este şi Universitatea „Vasile Alecsandri” unde învaţă ea.

Ora 19:45. Aşa cum noi nu ştim oraşul Bacău, ne dăm jos în faţa magazinului „Lidl”, dar când ne dăm jos şi ne uităm în jur, ne dăm seama că am încurcat şi nu suntem la autogară.

- Ce facem acum? ne întrebăm noi.

- Vom întreba pe cineva, să sperăm că autogara este pe aproape. Dacă ajunge autobuzul „Massaro” înaintea noastră, Ana îşi va face griji, mai ales că noi nu ştim nimic aici.

Mergem mai în vale şi una dintre noi opreşte un om şi îi spune:

- Bună seara, mă scuzaţi, îmi puteţi spune unde este autogara?

- O luaţi la dreapta, faceţi chiar 5 minute de aici.

Cu bagajele în mână, obosite, am găsit într-un final şi autogara. Trecem strada şi Ana este chiar în faţa noastră. Speriată ne întreabă:

- Doamne, fetele mele, ştiţi cât de tare m-am îngrijorat când am văzut că voi nu mai coborâţi din autobuz. Am şi sunat-o pe Andreea să o întreb cu ce Doamne, iartă-mă, v-a trimis.

- Păi, ne-am panicat şi noi când am văzut că nu suntem în faţa autogării. Bine că nu am făcut prea mult până aici, zic eu şi o îmbrăţişez.

- Acum vom lua un autobuz şi vom merge la cămin. Nu facem mult până acolo. La cămin ne aşteaptă colega mea de cameră, Mírela. Pe la 23:50

voi suna la autogară şi vă voi rezerva bilete.

La 8:40 ajungem la universitate. Intrăm în căminul 3, căminul de fete şi băieţi care studiază la specialitatea de Kinetoterapie. Intrăm în cameră, unde prietena Anei, Mírela, tocmai venise de acasă şi îşi despacheta lucrurile. O salutăm şi după ce a venit şi Marínela cu prietenul ei Bogdan, am mai stat şi când s-a făcut ora 23:50 am plecat la autogară.

Suntem la autogară. Aşteptăm autocarul. E foarte frig, şi după jumătate de oră vedem cum la 00:10 vine autocarul. Ne apropiem de şofer şi îi spunem:

- Bună seara, aveţi 4 locuri libere până la Chişinău?

- Mă scuzaţi, dar nu, au mai rămas doar două locuri libere.

- Adriana, Aurica, duceţi-vă voi. Noi ne întoarcem înapoi şi mâine dimineaţă, la ora 8:00, ne vom întoarce cu Marinela înapoi, le spun eu.

- Bine, aveţi grijă de voi.

- Şi voi.

Am găsit un taxi şi îi spunem taxistului:

- Duceţi-ne, vă rog, la căminul 3, la universitatea „Vasile Alecsandri”, îi spune Iana şoferului.

- Sunteţi moldovence? ne întreabă el.

- Da, îi răspund eu cu voce tare.

- Şi aţi venit să vizitaţi Bacăul?

- La Moineşti am fost, s-a desfăşurat un concurs.

- Am înţeles. Să mergem.

Am ajuns, iar la poarta universităţii era un domn înalt. Paznicul.

Ne-a lăsat să intrăm, iar pe bancă stătea Ana cu încă câţiva prieteni.

Speriată ne întreabă:

- De ce v-aţi întors înapoi?
- Nu mai erau locuri şi au plecat doar ele. Plecăm mâine dimineaţă.
- Păi, nu aţi vrea să plecaţi luni? Marina, mâine vin studenţii şi îţi pot organiza o întâlnire cu fetele de la Facultatea de Litere şi te pot ele informa cu mai multe detalii.
- Aş vrea foarte mult. Vorbesc cu mama şi poate rămânem până luni.

Ne ducem sus, în cameră. Ana fuge înaintea noastră, deschide uşa camerei şi ţipă către toată lumea:

- Uitaţi cine a venit cu mine!
- Cine? întreabă prietena Anei, Mirela.
- Nooooi, îi spun eu, şi o îmbrăţişez.
- Păi nu au rămas locuri şi plecăm cred că deja luni.
- Ce bine! Acum haideţi să mâncaţi ceva, să mai stăm să mai povestim.

în cameră mai sunt câţiva prieteni de-ai Anei, destul de prietenoşi şi ei. La un moment dat, Ana spune:

- Să ştiţi, fetele mele, că viaţa la cămin e foarte interesantă. Oameni noi, prietenii frumoase,

distracţii, locuri ce te fac să nu mai vrei să pleci de aici. Dacă vă hotărâţi la anul să veniţi aici, să ştiţi, condiţiile sunt foarte bune şi chiar merită.

Am stat la poveşti până dimineaţă.

Duminică, 4 noiembrie - mă trezesc în formă şi merg împreună cu surorile mele Iana şi Marinela la o covrigărie din apropiere.

- îmi place aici, e un oraş mic, ai totul aproape de universitate şi chiar este un loc liniştit, le spun eu fetelor.

- Ana spunea azi să facem astăzi ceva de mâncare şi un tort, ne spune Marinela.

- Da, păi hai în cămin. Când se trezesc poate mergem să facem cumpărături, iar seara eu vreau să mă întâlnesc cu fetele de la Litere să mă ajute cu câteva păreri.

- Păi, să mergem, spune Iana, hotărâtă.

Traversăm strada şi în 5 minute suntem la cămin.

Toată lumea doarme, dar noi o trezim pe Ana şi îi spunem:

- Nu vrei să te trezeşti? E deja ora 11:00 şi trebuie să mergem să facem cumpărături.

- Da, imediat. Marinela, du-te sus şi trezeşti-o şi pe Mirela să meargă cu noi. în câteva minute sunt gata şi mergem.

Marinela vine împreună cu Mirela şi peste 15 minute plecăm la cumpărături.

Toată lumea este gata. Ajungem la supermarket şi facem cumpărăturile necesare. Eu o întreb pe

Ana:

- Te-ai gândit ce mâncare facem?

- Da, carne cu cartofi la cuptor, şi vom face şi un tort, aşa cum am spus ieri.

După ce am ajuns în cămin, fetele s-au apucat de treabă, iar eu merg în camera unde sunt fetele de la Facultatea de Litere împreună cu Ana.

- Fetelor, v-am adus pe cineva. Ea e moldoveancă la fel ca şi voi şi ar vrea să ştie mai multe informaţii despre această facultate. Eu vă las cu ea şi sper să-ţi fie fetele un ghid bun, Marina.

- Bine, mulţumesc, Ana.

Mă aşez pe un scaun şi le spun fetelor:

- Eu mă numesc Marina şi am să vă spun ce anume mă interesează. Dar, mai întâi spuneţi-mi cum vă numiţi?

Şi încep toate să îmi spună cum se numesc: Ana, Eugenia, Mădălina şi Doina, fiind încântate de cunoştinţă.

- Ştiţi, mie îmi place foarte mult să scriu, atât proză cât şi poezie şi să citesc cărţi. Vă pot arăta câteva dintre ele. De aceea vreau să ştiu, dacă vin aici, fac o alegere corectă.

- Păi mai întâi am vrea să vedem ce anume scrii şi apoi îţi vom spune atât părerile negative cât şi pozitive despre această facultate, îmi spune Mădălina. După ce au ascultat, Mădălina îmi spune:

- Eşti o persoană care simte profund, observă detaliile şi apreciază frumuseţea din jur, apoi, încă am mai văzut la tine pe Facebook că vezi natura în

corespondenţă cu omul într-un mod diferit, şi vorbesc despre acel text în care descrii soarele. Sincer, a fost ceva nou pentru mine. Am să-ţi spun atât părerile pozitive, cât şi cele negative, din perspectiva mea.

Pozitive: înveţi limbi străine cu profesori calificaţi, condiţii de studii confortabile, e cald în cabinet iarna, băncile sunt comode, biblioteca e aproape, iar profesorii sunt pe lângă calificaţi, destul de înţelegători.

Negative: Ai mult de citit, mie, de exemplu, nu prea îmi plac romanele, cerinţele sunt înalte, program destul de încărcat.

Aşadar, cum eşti o fire care iubeşte lectura şi creaţia, este o oportunitate Facultatea de Fitere, deoarece, îţi şlefuieşte talentul si poţi avansa. Mulţi profesori scriu cărţi, reviste şi fiind student remarcabil poate să ţi se propună să scrii un text care mai apoi va apărea în acele reviste. Ca om interesat de cultură şi estetică, deseori se organizează simpozioane cu privire la publicarea unei cărţi, întâlnirea cu oameni care vor observa talentul tău. în plus, sunt cursuri la care poţi da frâu liber gândirii şi să alcătuieşti un punct de vedere original, de exemplu, comunicare orală şi scrisă. Te îndemn să vii aici la facultate, vei avea multe de câştigat.

Apoi, continuă Ana:

- Ascultând creaţiile tale, îmi dau seama că eşti o persoană creativă, sociabilă, cu sufletul deschis şi

sper să nu te superi, dar am impresia că suferi de lipsă de atenţie sau de comunicare, pentru că văd oarecum că prin textele tale parcă ai avea multe de spus, dar ceva te reţine sau poate doar mie mi se pare.

Eugenia îmi spune şi ea ce părere şi-a făcut, ascul- tându-mi textele:

- Eu cred că eşti o fată cu valori nobile, comunicabilă şi cu spirit autocritic.

- Vă mulţumesc din suflet pentru sfaturi şi pentru timpul pe care mi l-aţi acordat. Acum merg în cameră la Ana, mâine trebuie să plecăm devreme. Sper să vă mai reîntâlnesc. Sunteţi suflete frumoase, suflete cu care am avut deosebită plăcere să discut. O seară frumoasă vă doresc, vă îmbrăţişez.

Merg în cameră la Ana. Toată lumea e în dispoziţie bună, iar mâncarea este aproape gata.

Ne-am aşezat toţi la masă, am mâncat şi apoi neam pus la somn. Mâine, ne trezim devreme şi plecăm acasă.

5 noiembrie, ora 7:00. Ne trezim, mâncăm şi înainte să plecăm, Ana ne spune:

- în aceste momente cât aţi stat aici cu mine, m-am simţit ca acasă, ţinând cont ca aici am puţine persoane cunoscute din zona mea. Mi-am amintit de liceu, de perioada când eram şi eu fără griji şi probleme. Două zile cu voi m-au ajutat să uit că sunt departe de casă.

După Ana continuă Mirela:

- îmi păreţi destul de prietenoase şi super

deschise, vă mai aşteptăm cu drag aici.

Le îmbrăţişăm, ne luăm bagajele şi plecăm spre autogara, împreună cu Marinela şi prietenul ei Bogdan.

Am ajuns la timp. Urcăm în autobuz şi lăsăm în urma noastră o amintire. O amintire frumoasă. însă, pentru Marinela, o amintire pe cât de frumoasă, pe atât de tristă.

Autogara este martoră la povestea lor de iubire, îmbrăţişări lungi, zâmbete sincere, sentimente de fericire sau de dor, lacrimi, strângeri de mână, săruturi ce mângâie sau sfâşie, două suflete ce au trăit totul aici, pe băncile din autogară.

Dragostea lor le aruncă trupul într-o beţie dulce şi inimile le sunt galaxii de fericire. Ea - o muză, el - un paradis, c-o singură pană zboară şi încep să scrie cu peniţa o carte de iubire. Dragostea asta, strigă. Dragostea asta îi uneşte. Dragostea asta îi leagă şi devin legaţi - EA şi EL - de-o singură inimă.

Aşteptările la autogară sunt de nedescris
Despărţirile dor
cuVINte
Au aşteptat atât de mult acele clipe,
Dar totul a trecut într-o
secundă, îşi îndreaptă trupurile
şi pleacă,
Iar sufletele lor rămân aici,
în autogară.

m care sa,

im ca£é c/ê rai, mea

se refu^iazg.

Destinul meu este creaţia.

Iarăşi ajung la ea - biblioteca - plină de cărţi care merită să fie citite. Biblioteca este o oază a sufletului meu în care revin de fiecare dată, pentru a-mi porni motorul minţii şi a-mi trezi vibraţiile...

Mereu m-am întrebat ce sunt? Cine sunt? Ce vreau să fiu? Pentru a-mi răspunde la aceste întrebări, încă de mic copil mi-am dorit să cunosc adevăratele taine ale unei cărţi. în acest veac zbuciumat al internetului, doar CARTEA mă va salva pe mine, pe tine şi pe cel care va veni din urma noastră. Unele cărţi m-au învăţat să rămân bună, frumoasă, sensibilă, naivă, sinceră, să cred cu toată forţa în oameni, în frumos, în iubire. Altele m-au făcut să înţeleg că anume ele ascund taina regăsirii sufletului meu.

E data de 4 octombrie, ora 10:00. Mă duc în bibliotecă pentru a căuta câteva informaţii despre marele poet Mihai Eminescu, iar acolo o văd pe bibliotecară cum citeşte câteva poezii dintr-o revistă. Fiind curioasă, o întreb:

- Bună ziua, îmi puteţi spune şi mie cum se numeşte această revistă?

- Se numeşte revista „Noi”. Este o revistă în care toţi copiii talentaţi îşi trimit creaţiile acolo şi cele mai

- bune ajung să fie publicate. Chiar şi Grigore Vieru a crescut cu această revistă. Nu vrei să faci şi tu asta? mă întreabă ea entuziasmată.

- Păi, eu nu am foarte mare încredere în mine şi nu ştiu dacă aş putea face asta.

- încearcă! Chiar dacă nu vor fi publicate, va fi o motivaţie pentru tine să continui, s-o faci mai bine şi să nu te opreşti.

- Bine, am să încerc. Vă mulţumesc frumos pentru încurajare şi sprijin.

Mă ridic la al doilea etaj şi merg în vestiarul fetelor, am educaţia fizică. Deschid pagina de Facebook şi găsesc pagina revistei „Noi", iar la ora 11:47 trimit un mesaj:

„Bună ziua!

Mă numesc Hajder Marina şi sunt elevă în clasa a 12-a la liceului Teoretic „Dimitrie Cantemir" din oraşul Cantemir. Aş vrea, dacă se poate, să-mi trimit aici toate creaţiile mele şi dacă v-ar plăcea, m-aş bucura foarte mult să le publicaţi. O zi bună!"

După câteva minute, primesc un răspuns:

„Salut, Marina! Da, te rog să ni le transmiţi. Te vom anunţa dacă vor apărea în numerele următoare. Selecţia o face poetul Leo Bordeianu. Succes şi inspiraţie!"

Citesc aceste rânduri şi parcă mi-au inspirat mai mult curaj. Mai ales când m-au invitat să particip chiar şi la un concurs:

„Marina, te invităm să participi în unul din

concursurile din nr. 10, deja apărut. La română, biologie, istorie. Este etapa I. Sunt premii captivante + o şansă să creşti mai mult în domeniul pe care l-ai ales. Succese mari!”

Desigur, mă voi implica şi voi răspunde la întrebări, şi anume la obiectul la care mă pricep eu cel mai bine: Limba şi literatura română. După ce s-au terminat orele, am mers la biblioteca din oraş, am luat revista nr. 10 şi seara am răspuns la întrebări şi le-am trimis. Acum aştept ziua când mă vor anunţa dacă domnului poet Leo Bordeianu, i-au plăcut textele mele.

Pe data de 5 noiembrie, la ora 11:00 dau eu un mesaj revistei:

„Bună ziua. Vreau să întreb daca a citit domnul Leo Bordeianu lucrările mele? I-au plăcut? Mulţumesc!”

La ora 12:05 primesc un răspuns:

„Da, eseul „Răsăritul vieţii” va fi publicat în luna decembrie, nr. 12, la rubrica „Capriciile muzei”. Felicitări!

Domnul Bordeianu a scris într-un text înainte, detaliile despre creaţia ta. Dacă vrei să ai revista ta pentru tine, şi altele care vor urma (vom mai publica şi alte eseuri de-ale tale, doar că în 12 nu am avut suficient spaţiu), poţi să te abonezi la oficiul poştal din Cantemir. Sau dacă este la bibliotecă, poţi să citeşti de-acolo.

Succese mari!"

Citesc aceste rânduri şi ţopăi de fericire prin casă. Apoi răspund:

„Doamne, atât de plăcut e să aud asta, mulţumesc frumos, frumos!Mă voi abona numaidecât".

„Ţi-a scris şi mici sugestii la început. Să răsfoieşti numărul 12, să vezi, atunci când va apărea. Felicitări! Sper să fie de bine!). Noi acum lucrăm la el. Va apărea în decembrie, la început. Astăzi abia a apărut nr. 11, unde poţi găsi etapa a 2-a a concursului de limbă română. Seară frumoasă!"

„Mulţumesc frumos, de asemenea!"

După câteva ore, tot în aceeaşi zi, stăteam şi mă gândeam: cât este de frumos să discut cu o persoană de la redacţie, dar habar nu am cine este în spatele acestei pagini. Aşa că îmi fac eu mai multă cutezanţă şi scriu:

„Scuză-mă, dar cum te numeşti?"

„Cristina, mi-ai dat chiar ieri cerere de prietenie. Sunt redactorul artistic. Vei vedea în nr. 12 textul tău publicat".

„încântată să te cunosc. Dar, încă ceva. La rubrica „Capriciile muzei", sunt trei pagini, vor fi publicate şi alte texte, poezii sau doar textul meu, e doar pe o pagină?"

„Da, sunt publicate textele pe care le consideră bune domnul Bordeianu, iar textul

tău va fi, dacă îmi amintesc eu bine, pe pagina 4, o coloană. Adică jumătate de pagină va fi textul tău, pe verticală, sunt şi alţi autori pe care poţi să-i citeşti şi tu!)”.

„Sinceră să fiu, am rămas încântată de talentul celorlalţi copii. Sunt minunaţi!”

„Mă bucur, Marina! Şi tu ai talent, numai să perseverezi. Textul pe care l-ai trimis anterior despre un „EL şi o EA” l-am înregistrat”.

„Celelalte texte în ce nr. o să le mai publicaţi? Ţie ţi-au plăcut?”

„Da, mi-au plăcut, când voi lucra cu următoarele, îţi mai scriu părerea mea personală, dacă vrei. Vor fi publicate pe rând, în numerele 1,2 etc. Ele sunt lungi şi nu le putem publica toate odată, pentru că vor ocupa toată rubrica!). Cu siguranţă că profesorii şi colegii tăi se vor bucura pentru tine! Hai că mai vorbim, acum ies. Pa-pa!”

„Pa, pa! Mulţumesc frumos!”

„Pentru puţin, cu gânduri bune”.

„înseamnă că şi la alte numere îmi voi vedea şi alte lucrări”, îi răspund eu bucuroasă.

„Da, te anunţ eu, că eu machetez revista. Numai bine, dragă Marina!”

„La fel, mulţumesc frumos încă o dată”. închid telefonul şi îmi spun în sinea mea: „Devotamentul cu care echipa NOI lucrează la această revistă este uimitor. Am marea

plăcere de a o descoperi şi a-mi stăpâni cu greu entuziasmul de a devora imediat paginile revistei. Până acum habar nu aveam de această revistă, şi îmi pare rău, acum, citind fiecare pagină, realizez că fiecare copil talentat poate apărea pe acele pagini şi alte suflete să-i descopere, să-i citească şi să-i aprecieze lucrările!'

Revista noi este cea care îmi deschide sufletul şi mă împrospătează cu informaţii noi de fiecare dată. Concursurile ce apar lunar în revistă îmi dau posibilitatea să îmi lărgesc orizontul cognitiv, evident, la finalul ediţiei fiind poate chiar şi premiată.

E prima dată când îmi expediez creaţiile şi realizez că am făcut o treabă bună. Cred cu siguranţă că alegând revista „Noi" voi creşte şi voi avea un viitor mai luminos. Ard de nerăbdare să aud acel telefon în care o să mi se spună că pot cumpăra revista cu nr. 12 şi îmi voi vedea scris numele meu acolo. Sincer, este o onoare foarte mare pentru mine că am descoperit această revistă şi datorită acestei reviste simt că devin plină de ambiţie. Cert este că textul meu cu titlul „Răsăritul vieţii" care va fi publicat, este imboldul de care am nevoie de a persevera în hobby-ul meu. Şi da, când am crezut că nu sunt suficient de bună, că nu îmi înţelege nimeni pasiunea şi munca mea este zadarnică, apare revista adolescenţei mele care îmi aprinde în suflet licărul de speranţă care nu va arde doar azi, dar şi

atunci când voi pleca la Universitate, căci îmi voi aduce aminte cu drag de aceste momente unice, momente irepetabile. Voi răsfoi mereu această revistă, voi da mereu la paginile unde îmi voi vedea scris numele şi voi zâmbi, voi plânge de fericire şi voi reciti fiecare frază cu sufletul la gură. Simt că datorită acestei reviste eu mă voi ambiţiona mai mult şi atunci când voi simţi, voi scrie şi nu voi renunţa niciodată la visul meu.

Această revistă mă îndrumă să păşesc cu însufleţire pe acest tărâm şi să-mi descopăr viitorul.

Pe data de 6 noiembrie, la ora 11, merg în bibliotecă şi îi spun cu entuziasm bibliotecarei:

- Unde credeţi că am mers astăzi de dimineaţă?
- Păi nu ştiu, bucură-mă tu.

- Am mers la poştă şi m-am abonat pentru anul 2019 la Revista „Noi”. De asemenea, ieri mi-a venit răspunsul şi mi-au spus că la începutul lunii februarie îmi va fi publicat un text de-al meu în revistă. Domnului poet Leo Bordeianu i-a plăcut mult ceea ce am reuşit să scriu.

- Vezi, Marina? Sunt copii care îşi trimit creaţiile de 10 ori şi a 11-a dată reuşesc, dar tu din prima. Mă bucur foarte mult pentru tine, Marina. Eşti un suflet deosebit, îţi doresc şi eu mult succes!

- Vă mulţumesc din suflet! O îmbrăţişez şi plec la ore. Mergând pe hol, zâmbesc, scot telefonul şi scriu câteva versuri în agenda mea:

„îmi exprim trăirile prin scris,

Şi am ajuns să-mi îndeplinesc un vis,
Mi-am etalat multe gânduri pe-o foaie de hârtie, Reconstruindu-mi chiar şi sufletul
Dintr-o stare moartă, în una vie.
Ţurţuri de durere au stat cândva pe ale mele coarde, Umilindu-mă,
Dar dincolo de al meu trup, e o lumină, îmblânzindu-mă.
Şi-mi ţin în palme sufletul,
Ce-acum din nou prinde culoare,
Şi auzindu-mă, plângea poetul,
Azi îmi trăiesc catrenul cu ardoare..!'

ddu㠠 atât de afin ***rZCtv vers şt-oj cuvinte***

diferite, ***dar totuşi***

Q7^)m

Două suflete ee s-au găsit şi
s-au întâlnit pentru prima oară...

sm cunoscut-o pe Cristina pe reţelele de socializare, iar versurile fiecărei poezii m-au sensibilizat şi am trecut mereu de la o stare la alta - de la plâns, la zâmbet, şi invers. îi ascult mereu glasul dulce şi deşi multe din poeziile sale îmi transmit o stare de tristeţe a sufletul ei rămâne la fel de cald şi frumos. Unii oameni ar putea să-şi spună în sinea lor: ***„Cum ar putea avea acest om sufletul cald, când scrie doar despre durere?”*** Şi am să vă răspund eu: aşa simte şi nu-i poţi interzice unui suflet să se oprească, când el vrea să continue.

Dacă i-aţi cunoaşte măcar o părticică din suflet, aţi vedea câtă căldură poate să emane. Eu i-am cunoscut sufletul în întregime şi am fost unul din oamenii norocoşi care a trăit emoţiile, trăirile şi sentimentul de dragoste pentru creaţie, împreună cu ea, în acel locuşor în care sufletul nostru se simte ca ACASĂ - biblioteca.

Ochii ei plâng poeme. Ochii mei plâng fraze.

13 noiembrie, ora 7:00. Mă trezesc mai fericită ca niciodată şi astăzi nu îmi pasă absolut de nimic,

astăzi

am un singur scop: să-mi cânte sufletul rostind versuri. îi trimit Cristinei un mesaj:

- Bună dimineaţa, eşti pregătită?

- Da, îmi scrii când ajungi în faţa liceului.

La 8:25 ajung la liceu. Vorbesc cu bibliotecara să ne lase timp de două ore biblioteca. Să ne unim sufletele şi să ne scriem propria poveste printr-un dialog împletit prin versuri, ce creează un amalgam de sentimente: pe cât de mult te lasă rece, pe atât de mult îţi încălzeşte sufletul. Şi am denumit această poezie după povestea ce urmează s-o rostim, tremurându-ne buzele şi tot corpul de emoţie. Ea, „Sufletul rece” de ce? Sufletul ei în această poezie este rătăcit şi pierdut. Eu, „sufletul cald”, de ce? Sufletul meu în această poveste este plin de speranţă, plin de certitudine.

îi trimit mesaj:

- Am pregătit totul. Cătălina este aici şi te aşteptăm să vii în bibliotecă.

- Aşteaptă-mă, te rog, în coridor, la uşă. Ajung în 5 minute.

Plec în bibliotecă să-mi las lucrurile şi după 5 minute, îmi dau seama că am uitat complet de ceea ce m-a rugat Cristina. O aud pe coridor şi o văd cum se îndreaptă cu paşi grăbiţi spre bibliotecă. Alerg spre ea şi o îmbrăţişez cu putere. O văd pentru prima dată. Este atât de frumoasă, cu chipul blând şi ochii senini. Ea îmi spune:

- Ce dor mi-a fost de acest loc şi mă bucur că facem această colaborare! în sfârşit, m-am întâlnit cu un suflet atât de frumos ca al tău.

- Cătălina, îţi mulţumim şi ţie că ţi-ai jertfit din timpul tău şi eşti aici, cu noi. Acum hai să ne organizăm, iar finalul acestei poveşti să fie plauzibil, spun eu, schiţând un zâmbet încurajator.

- Vino aici, lângă acest raft de cărţi dinspre fereastră şi vom filma prima parte stând în picioare, iar a doua parte aşezate, cu o mulţime de cărţi pe lângă noi, ce zici? mă priveşte Cristina plină de aşteptare.

- Da, îmi place. Hai să începem.

Cătălina ţine drept telefonul spre noi. Prima parte o începe Cristina:

Mi se păreau străine toamnele cândva,
Acum îngheţ în propria iarnă albă,
Fugeau de mine orele fără a observa,
Cum plânge timpul în fereastra oarbă.
Apoi continuu eu:
Mă uit la ochii tăi, par atât de trişti,
Sufletul ţi-e dezgolit de sentimente,
Parcă ţi-e frică, parcă ţi-e
dor Să mai petreci
momente,
Cu oamenii care demult ţi-au spus „adio!”.
Şi sufletul tău o dată cu ei, s-a dus.

- Dar simţi? Simţi cum apa nu mai e atât de zbuciumată?

- Simţi cum te mângâie soarele?

Dar tu n-ai cum, căci gândurile te ameţesc,

Şi-o poate înţelege doar cel pe strada căruia e

soare.

- Acum hai să luăm cărţi de pe raft şi să le punem în jurul nostru, pe covor. Apoi vom filma câteva bucăţi pentru final, şi anume, momentul când sufletul meu, se va îndrepta spre al tău şi se va naşte emoţia puternică ce va domina în partea finală. Şi voi filma încă două părţi în care îmi voi purta uşor degetele prin filele cărţilor şi voi trezi dorinţa fiecărui om de a-şi elibera sufletul, răsfoind pagină după pagină şi să se îndrăgostească de rimă, de frază, şi de a descoperi esenţa cuvintelor ce poate face un suflet să se identifice, să se transforme, să devină el însăşi acea esenţă, înţelegi ce vreau să spun, Marina? îmi spune Cristina cu o uşurare în glas.

- Da. Acum să filmăm şi a doua parte.

- Aranjăm cărţile şi, ţinându-ne de mână. începe Cristina:

De secole mă caut şi nu mă mai găsesc,

Pierdutâ-s printre gânduri, oameni, anotimpuri,

Şi pielea îmbătrânită e-o povară, simt că obosesc,

Când e îmbrăcată peste suflete, în corpuri.

Apoi, continuu eu şi o întreb:

- De zâmbit, ai zâmbit vreodată?

Tot în jur te lasă rece,

- Fericirea nu ai simţit-o niciodată?

Spune ce simţi, că timpul e efemer şi trece...

Şi ultimele versuri le recită ea, strigând spre ei,

cu un sentiment de disperare, de durere şi în final de speranţă:

- ***Bucuraţi-vă de vară, voi,***
Eu doarfurtuni, noroi pot să ascund,
Dar când voi răsări în ceasul de apoi,
Voi lumina şi întunericul profund.

Am terminat exact în două ore. Ne simţim mândre de ceea ce am reuşit să facem şi atunci când Cristina a ieşit de pe uşa liceului, i-am spus:

- Astăzi am căpătat mai mult decât o simplă experienţă, am legat o prietenie frumoasă între noi. îţi mulţumesc pentru tot, suflet minunat!

- M-a îmbrăţişat la fel de strâns cum am îmbrăţi- şat-o eu prima dată şi mi-a răspuns:

- Şi eu îţi mulţumesc, fetiţă deosebită!

A plecat acasă, iar la ora 18:06 a postat videoclipül pe pagina ei, iar cuvintele de laudă la adresa noastră m-au copleşit din nou. Am distribuit şi eu postarea, şi aşa cum nu pot să nu adaug un cuvânt în plus, am scris: DA, EA „Sufletul rece", eu „Sufletul cald". Şi am decis să vă povestesc eu ceva mai mult.

într-o zi caldă de septembrie, primesc un mesaj de la Cristina „Noi două ar trebui să facem o colaborare", şi i-am spus că mi-ar face plăcere. Entuziasmul meu pe zi ce trecea era tot mai mare, dar nu reuşeam să ne mai întâlnim, din diferite motive. într-o seară, de octombrie, ne-am decis să scriem o poezie în care eu, să fiu sufletul plin de viaţă, ea - un suflet trist. Şi priviţi ce a ieşit. Poezia

se intitulează „Un suflet cald şi altul rece”. Astăzi, de dimineaţă, 13.11.2018, în locul cel mai drag mie - biblioteca, am reuşit să colaborăm. A fost o experienţă frumoasă care m-a făcut să înţeleg că colaborările cu oamenii ne fac să perseverăm. Nu era să reuşim fără ajutorul unei prietene bune - Cătălina, care a luat din timpul ei şi ne-a ajutat cu filmarea, mulţumim!

- Ştiţi, atunci când reuşeşti să creezi ceva frumos, te bucuri şi asculţi cu sufletul la gură versuri ce emoţionează şi transmit emoţii. Aşa cum am reuşit să facem şi noi. Doar noi ştim cât am muncit pentru ca rezultatul să fie unul de admirat. Mulţumim tuturor celor care credeţi în noi, sunteţi minunaţi!

- Şi vezi tu, Cristina, cum e soarta asta, doamna Maria ţi-a fost dirigintă şi ţie, acum îmi este mie, profesoara care ne încurajează, susţine şi ne apreciază. Veţi rămâne mereu profesoara noastră de suflet. Şi ne-am găsit noi, doi oameni diferiţi, dar cu aceleaşi sufletele pline de căldură. Suflete ce iubesc „arta de a pune pe hârtie cuvinte cu sens, cuvinte de valoare”. Ţie, Cristina, vreau să-ţi mulţumesc, pentru că m-ai ajutat să mai adaug în lista scrierilor mele încă o poezie, dar de data asta, fiind versuri pe care le-am simţit, scris şi trăit împreună. Şi sunt sigură că-n viitor vei fi o poetesă admirată de întreaga omenire.

Am lăsat aceste rânduri acolo şi m-am culcat, dar nu înainte de a rosti ultima frază:

„Am scris, am muncit, am trăit, şi în final am câştigat o prietenie sinceră, acolo, într-un spaţiu plin de armonie şi căldură sufletească”.

O *oră de ¿¿nişte...*

CARTEA sau INTERNETÜL, tu ce alegi **?**

20 noiembrie, ora 12:00. Stau la ora de franceză şi o prietenă ce studiază la jurnalism, îmi trimite un mesaj:

- Salutare! Eşti la liceu? Am nevoie un pic de ajutorul tău.
- Da, spune.
- Am miercuri emisiunea „Ora Copiilor", unde lucrez ca redactor la Radio Moldova. Vreau să te rog să iei opinia unui profesor de la liceu: ce părere are despre ce trebuie să ajute elevii să facă temele pe acasă: cărţile sau internetül? Dacă poate să argumenteze asta în 4 minute. Poţi până mâine să faci acest lucru?
- Da, am să încerc.
- Mulţumesc mult!

Se termină ora de franceză şi pentru că am avut această oră, mă apropii de doamna de franceză şi îi spun:

- Aş vrea să vă rog ceva.
- Da, spune-mi.
- Aş vrea să îmi răspundeţi la o întrebare şi anume, ce credeţi că ar ajuta la rezolvarea temelor pentru acasă pentru copii: cartea sau internetül?
- Da, o pot face chiar acum. Aşa cum această oră nu o am, ţi-o pot acorda şi să-ţi răspund.

- Vă ascult!

- Tu mi-ai pus o întrebare provocatoare, de ce? Cred că este foarte bolnăvicioasă în primul rând pentru noi, profesorii. Şi dacă ai fi nimerit peste un profesor tânăr, nu zic cu experienţă mai multă sau mai puţină, dar mai modern, poate ţi-ar fi răspuns la întrebarea „CE TREBUIE SĂ AJUTE ELEVII CA SĂ-ŞI FACĂ TEMA PENTRU ACASĂ, CĂRŢILE SAU INTERNETÜL? va alege internetül. Dar aşa cum eu sunt de o poziţie mai veche şi ştiu: cărţile sunt sursa cea mai profundă, cea mai bună şi cea mai indicată pentru elevi de a-şi pregăti temele pentru acasă. De ce? Eu cred că este clar. în internet poţi să găseşti frânturi de informaţii, frânturi de romane şi nu tot timpul poate ai să găseşti o informaţie corectă, veridică. în cărţi, fie enciclopediile pe care le avem şi bibliotecile le posedă într-o multitudine, dar nu toţi copiii au obişnuinţa de a le răsfoi şi cred eu că asta provine de la o boală din familie, boala de a nu educa copiii să-şi iubească prima carte pe care i-a citit-o mama sau bunica, sau să înţeleagă că anume acolo este înţelepciunea vieţii, nu toate familiile tinere explică probabil corect care este rostul unei cărţi în viaţa omului. Probabil tinerii de astăzi, mă gândesc, suferă şi de o altă maladie care se numeşte lenea. Şi ei consideră că pentru a răsfoi o carte trebuie să depună mult efort. Şi totuşi, sugerez ca profesor că în cărţi, numai acolo, poţi să găseşti informaţia cea mai bună, cea mai utilă, cea mai

corectă, cea mai justă, deci, probabil, curiozitatea mare pe care nu toţi o posedă ar fi provocatorul care i-ar incita să deschidă o carte, dar odată începând să o citeşti, nimereşti în această istorie, şi vrei, şi vrei tot mai mult să o descoperi. Eu te îndemn, dragă elevă, care ai de susţinut atâtea examene în viaţa ta - de studii şi de viaţă, citeşte, răsfoieşte cărţile pentru că de acolo te vei inspira mult şi o să culegi multe sfaturi bune. Dacă să spun că viaţa are şi părţile ei nefericite, există tineri bolnavi, tineri care sunt la pat, există tineri cu cancer, există tineri care stau cu riscul de a-şi pierde viaţa, uite, ei, cu adevărat înţeleg care este rostul vieţii şi că fiecare clipă trebuie utilizată profund sau cu sens în viaţa lor atât de scurtă. Dacă noi, oamenii, am asculta mai des aceşti copii cu handicap, o să ne dăm seama cât de mult pierdem timpul, care este atât de preţios astăzi. într-o carte m-am regăsit, am văzut un sfat, l-am utilizat, dacă mi-a plăcut. Dar dacă am greşit, tot acolo am găsit şi rezolvarea multor probleme. Om matur, dar visez la momentul când voi avea timp liber să mă aşez în jilţ şi să citesc şi să nu mă întrerupă nimeni. Dar eu nu am acest timp liber, de aceea îţi sugerez ţie atâta cât eşti pe lângă mama şi tata şi îţi rezolvă problemele majore, înţelege şi raţionalizează că anume cartea este sursa de cunoştinţe cea mai importantă, primordială, utileaz-o corect."

- Doamne, atât de frumos aţi vorbit şi v-aţi

exprimat, chiar este o plăcere pentru mine să vă ascult.

- Şi pentru ce, totuşi îţi trebuie acest interviu? mă întreabă dumneaei curioasă.

- Păi ar fi trebuit să vă spun de la început, dar am uitat. M-a rugat o prietenă astăzi să pun această întrebare unui profesor, căci îi trebuie la facultate. Dar am

constatat că ajutând-o pe ea, am învăţat şi eu cât de valoroasă este o carte, căci şi mie îmi place să vorbesc despre ele la modul cel mai frumos şi să o ridic în slăvi. Aş vrea să vă mai întreb câte ceva, desigur, dacă pot.

- Sigur, îţi răspund cu cea mai mare plăcere!

- Vi s-a întâmplat vreodată să nu vă placă o carte şi să vă opriţi în mijlocul frazei?

- Da, mi s-a întâmplat, doar că după ce mă opream, spuneam: Eu am să revin la tine! Ştii, mie când eram copilă îmi plăcea foarte mult să citesc, iar mama mea îmi spunea să fac asta. Dintotdeauna am crezut că dacă citeşti mult, devii un om înţelept, sârguincios şi învăţat. Şi nu mă îndoiesc nicio clipă de asta, la şcoală am învăţat mereu bine şi mi-am dorit mult ca ceea ce ştiu eu să împărtăşesc şi altor oameni.

- Dar, ce sau cine v-a îndemnat să deveniţi profesoară?

- Eu m-am ambiţionat de una singură. Profesoara mea de franceză avea un mod de predare care mie nu mi-a plăcut, ea doar ne preda şi atât. Iar când eram prin clasa a 8-a am hotărât să studiez bine limba franceză şi din acel moment am spus că voi ajunge profesoară de limba franceză.

- Eu mereu am apreciat ca un dascăl, deşi poate a avut o dimineaţă mai proastă, să vină în faţa noastră şi să-şi afişeze acel zâmbet cald pe care orice copil dintre noi, vi-l adoră. Când eram încă prin clasa a 4-a mi-am dorit să ajung profesoară de

română. De ce? Pentru că, cred că este o meserie care te face să iubeşti copiii, să-i
poţi învăţa ceva frumos şi la final, să-ţi mulţumească. Ce este oare mai frumos decât să te trezeşti dimineaţa şi să mergi în faţa copiilor să-i asculţi, să-i îndrumi şi să poţi descoperi fiecare suflet în parte şi la sfârşitul zilei să te îmbrăţişeze şi să-ţi zâmbească?

Un dascăl îşi doreşte să-şi îndeplinească sarcinile cu iubire şi să coboare în sufletul unui copil şi să-l înveţe ceva frumos. Şi v-aş ruga atât pe dumneavoastră cât şi pe ceilalţi dascăli, să nu renunţaţi niciodată. Deşi de multe ori este o meserie epuizantă, eu vin de fiecare dată aici entuziasmată şi simt cum progresez.

Ceea ce m-a indignat mereu la copii a fost faptul că ei, de multe ori, nu ştiu cât efort a depus sau până la ce oră târzie a stat un profesor să se pregătească pentru a doua zi. Nu mi-au plăcut niciodată acei copii care au scuipat în sufletul unui dascăl şi apoi, nici măcar nu au avut bunul simţ să meargă lângă el şi să spună: „Vă cer scuze". Nu mi-au plăcut niciodată acei copii care au râs, în loc să asculte. Acei copii a căror mândrie şi orgoliu este mai presus de toate. Acei copii care preferă să decadă, decât să se ridice.

- Ai dreptate, dragă Marina! Sper să ajungi un profesor care să înveţe copiii cea mai de preţ lecţie: cea de a fi om.
- Mulţumesc din suflet pentru sinceritate, să

aveţi o zi bună!

- La fel!

Ora s-a terminat şi ieşind din acea clasă, am zâmbit şi mi-am spus: „Noi vom fi ceea ce vom lăsa în urma noastră”.

<2RAGUMÉI, DRAGA MEA FAMILIE,
%,

ScrhaareJjenértoJamíSia mea

Familia pentru mine este eea mai importantă valoare naţională.

Nevoia de apreciere este o nevoie primară pe care orice om o are. în aceste rânduri, vreau să-mi arăt aprecierea pentru membrii familiei mele, pentru că ei sunt cei care îmi arată viaţa adevărată.

îmi vin acum în minte de-a valma multe sentimente şi amintiri când mă gândesc la călătoriile noastre, sărbătorile de iarnă petrecute împreună. Simt acea tresărire când ne hotărâm să plecăm undeva. Acea strălucire în ochi pe care o avem cu toţii când ne întoarcem dintr-un loc frumos. Acea bucurie dinaintea unei călătorii şi toate mă cuprind deodată şi mă fac să zâmbesc.

Adesea mă gândesc că fără voi nu aş fi văzut lumea întreagă. Fără voi nu aş fi simţit plăcerea de a călători. Pot spune astăzi că a călători înseamnă pentru mine a trăi. Şi simt acest lucru datorită vouă.

Mai ştiţi când am călătorit pentru prima

dată în 2015? Şi acolo, pe străzile din Germania, am avut parte de multe momente excepţionale. Am cunoscut noi culturi şi noi oameni. Această călătorie împreună m-a umplut de energie şi m-a făcutfericită. Cu voi am descoperit că importante nu sunt lucrurile materiale,

ci mai degrabă experienţele. Cu voi m-am aventurat în locuri în care nu aş fi visat vreodată să ajung. Cu voi am mers ore în şir fără să mă plâng că am obosit. Vă sunt recunoscătoare şi vă voi fi până voi muri. Voi sunteţi cei mai importanţi oameni din viaţa mea şi vă iubesc aşa cum mă iubiţi şi voi. îmi aduc aminte de momentele din copilărie când în fiecare seară, înainte de culcare, voi, părinţii mei, mă sărutaţi şi mă îmbrăţişaţi. Sau când simţeam imensa bucurie când îmi spuneaţi mie şi surioarelor mele că mergem în vizită la bunici. Vă mulţumesc din inimă că aţi ştiut să fiţi lângă mine când eram departe de sufletul vostru, că m-aţi iubit chiar şi în acele clipe când nu meritam. Vă apreciez pentru toate sacrificiile voastre, pentru toată munca pe care aţi depus-o în educaţia mea timp de 18 ani şi pentru că mi-aţi arătat ce înseamnă iubire pură, iar timpul mi-a demonstrat că numai voi mă puteţi iubi aşa.

Iertaţi-mă pentru zilele când nu am apreciat, şi acum îmi dau seama că marea voastră iubire pentru mine, făcea să vă apară pe chip un zâmbet, clădit pe atâta sacrificiu şi suferinţă.

Doamne, m-aţi învăţat să iubesc atât de frumos! Tu, mamă, m-ai învăţat să dăruiesc până şi ultima mea bucăţică din inima mea celorlalţi. Şi aşa am şi făcut, mi-am aplecat fruntea, chiar şi atunci când am fost nedreptăţită, şi am oferit zâmbetul meu oricui.

Vă scriu acum, şi ştiţi, timpul a trecut şi nu mai sunt fetiţa cu păr împletit şi codiţe, ce

zbenguindu-se

fără încetare, vă spunea fără cuvinte, prin inocenţa sa: Vă iubesc, sufletele mele...

îmi este atât de dor să mă las cuprinsă de braţele tale iubitoare, a căror căldură şi iubire vindecau orice rană şi uscau orice lacrimă prelinsă pe obrajii mei, mamă. Nici părul meu nu a mai fost mângâiat de mâinile tale muncite, dar demne şi iubitoare, ce-mi împleteau cu răbdare şuviţele mele sărutate de vântul prietenos. Nici vocea ta nu mai este cea care mă trezeşte dimineaţa, şoptindu-mi duios: Bine te-ai trezit, copila mea! sau care să-mi cânte pe-nserat, printre lacrimi, cântece atât de dragi sufletului meu, ştiute doar de tine, mamă!

Şi acum îmi amintesc cum tu, tată, mi-ai şters, cu atâta dragoste, lacrimile ce-mi curgeau şiroaie când îmi priveam genunchiul julit, înghiţindu-ţi propria durere. Atunci nu ştiam, dar acum înţeleg. Te durea mai mult decât pe mine. Ţin minte că m-am ghemuit în braţele tale şi am adormit amândoi pe prispa casei, mângâiaţi de razele blânde ale lunii ce ne veghea în tăcere. De multe ori m-aţi certat, dar acele cuvinte au fost ploaia de care aveam nevoie pentru ca nimic să nu-mi păteze frumuseţea sufletului. Aţi fost oamenii care mi-au arătat că acolo unde este iubirea, acolo sunt şi curajul, încrederea, frumosul, dorul,

credinţa. De fiecare dată când te văd, mamă, mi te amintesc într-o toamnă îndepărtată în care ai încetat să mai fii copilul cuiva, dar, mă bucur când te văd agăţată la braţul tatălui meu, imaginându-mi acest tablou ca fiind unul splendid, dar şi o dureroasă metaforă a unui cerc al vieţii care într-o zi se va închide cu iubire primită, iubire dăruită. Părinţii mei sunteţi pensule şi culoarea tabloului meu, îngeri ce m-au luat sub aripa lor Zâmbetul vostru, necunoscuta cale-a fericirii fără voi. Aceeaşi mamă, acelaşi tată, ce m-aţi îndrăgit şi mă veţi iubi mereu.

Dar, mamă, tată, nu m-aţi învăţat un singur lucru, cum să fac toate astea de una singură?

De asta şi vă scriu acum. Parcă sufletul meu este gol şi neputincios. Se zbate, lipsindu-i parcă ceva. Privesc în jur, dar ochii mei nu văd ceea ce caută. Respir şi simt cum pământul proaspăt udat de ploaie emană un parfum ce-mi răscoleşte sufletul şi mă trage înapoi în timp, pentru a-mi găsi liniştea...

E copilul din mine, care a încetat să mai fie aşa cum l-aţi învăţat voi, care uneori se încăpăţânează să fie ca ceilalţi, dezbrăcându-se prea uşor de hainele croite de voi cu atât de mult drag şi chin. Ajutaţi-mă să fiu iar eu, cea care doar cu privirea, mângâierea,

îmbrăţişarea vă poate spune din nou, fără cuvinte... VĂ IUBESC, EROII MEI.

Cu toată dragostea, copila voastră!

Şi v-am scris această scrisoare cu ocazia tuturor zilelor în care arfi trebuit să vă vorbesc...

Şi am ajuns ce nu m-am gândit că o să ajung vreodată.

Tteatfc T a<sirea sto)

/tât de dură este lumea
rea, Dacă o las, pământul mă va
ţine,
Nu vreau nimic, decât ce-aş valora, Să-ndur
o viaţă între rău şi bine.

Revanşă - ce cuvânt frumos,
Eu înapoi lovesc cu bucurie,
Din îndurarea vieţii ce folos?
Mai bună azi, mai pregătită mâine.

Pentru final e timpul chiar acum, Călită
peste ani şi ani de zile,
Acum mă uit la mine, cât de bun E să mă
ştiu că pot s-o fac mai bine.

Din bogăţia ta am suferit,
Un Phoenix care scaldă focul,
Atât cât mai am de trăit,
Ştiu, la final îmi e norocul.
Sunt fericită, cuvintele nu le mai rostesc,
Sunt cântate şi purtate cu fiecare
respiraţie. Sunt fericită, braţele îmi devin
aripi
şi visele încolţesc,
Gândurile, sunt adieri de linişte.

Sunt fericită, sufletul mi-e viu şi n-o să moară,

Mă simt de parcă m-am născut a doua oară,
Sunt o lumină, iar sufletul meu - vioară.
Sunt fericită, mirosul de brad, de portocale,
Le simt în fiecare zi, la ore matinale.
O atmosferă caldă, primitoare,
Şi-un strop de culoare în viaţa mea.
Sunt fericită, lumea mea nu se mai clatină,
Cum am reuşit să-mi menţin echilibrul?
M-am uitat spre cer şi am schiţat un zâmbet.
Am realizat că voi rămâne mereu aceeaşi,
Vântul nu mă mai doboară, sunt prietenă cu el.

Cât de multe am putut spune eu despre acest gram de suflet... Câte aş avea să mai zic, dar să păstrăm tăcerea. Nu de alta dar... tot ce a mai rămas sunt oamenii şi viaţa, restul în jurul meu e tăcere.

Sfârşit

CyLofjrim

Trecutul...3
Fărâme de suflet...8
Visul unei nopţi de vară......................................13
Un suflet îmbrăcat în haina durerii şi a tăcerii...24
Dimineţi cu şi pentru suflet..................................35
Tablou de familie..37
Scriu şi nimic mai mult. Pentru mine,
pentru sufletul meu şi al vostru..........................42
Rânduri printre gânduri..45
De vorbă cu bibliotecara.....................................47
Lupta cu propriul suflet..51
Lecţia vieţii mele..54
18 veri...60
Ne-am luat valiza şi am plecat la gară spre
o nouă aventură, o nouă experienţă..................65
Biblioteca e un colţ de rai, în care sufletul meu
se refugiază...80
Un vers şi-o frază, două cuvinte diferite,
dar totuşi atât de apropiate..................................87
O oră de linişte..93
Scrisoare pentru familia mea...............................98
Regăsirea sufletului...102